

Hồi 4

**Ngân Long Sóc Nhật Nan Thiên Thọ
Á Tử Tam Canh Tảo Ác Thần**

T

húng ta tạm gác cuộc phá án thể thân ở Thuần Vu gia trang mà quay lại với chàng câm tội nghiệp.

Số là, Thuần Vu Kỳ đau đớn đến phát cuồng, chạy như bay ra khỏi nhà, lướt nhanh trên con đường trục Bắc Nam, khiến người trong thành nhìn nhau ngỡ ngẩn. Họ tự hỏi chàng trai kia điên hay là ăn cướp đang bỏ chạy.

Đứa con bị từ chối ấy rời cửa Nam, tiếp tục phi thân cứ như đang chạy đua với người kỵ sĩ phía sau.

Nắng hạ chói chang đã làm Thuần Vu Kỳ sớm mệt mỏi và khát nước, chàng dừng chân ở bìa một cánh rừng cách Khai Phong chín dặm.

Nhờ vậy, người nữ kỵ sĩ áo xanh, đội nón rộng vành, chung quanh có rèm bằng the mỏng màu đen, mới bắt kịp. Nàng ta dừng cương trước mặt Thuần Vu Kỳ, tháo túi da đựng nước ném cho chàng.

Dù ngạc nhiên nhưng vì đang khát nên chàng không từ chối, tu ngay một hơi dài.

Nữ kỵ sĩ kia xuống ngựa, lột nón, đứng nhìn chàng cười tủm tỉm. Nhận ra gương mặt đẹp tuyệt trần và hai chiếc răng sói quái dị của Sầm Tú Linh, Thuần Vu Kỳ hổ thẹn vì nhớ đến lúc mình ôm chặt nàng, hôn lên má, lên môi. Chàng lúng túng ra dấu:

- Sao cô nương lại đuổi theo ta ?

Sầm Tú Linh cười đáp:

- Vệ đại ca đã tiên đoán trước nên sai nô tỳ mang hành lý và bảo kiếm đến cho công tử. Và nô tỳ có nhiệm vụ tháp tùng công tử đến núi Võ Đang.

Thuần Vu Kỳ buồn rầu xua tay, ý rằng không muốn nhận bất cứ vật gì của Thuần Vu gia trang, đồng thời chàng cũng chẳng cần nàng tháp tùng.

Lang Nha Mỹ Nhân nghiêm giọng:

- Vụ án thế thân ở Thuần Vu gia trang rất phức tạp và quan hệ đến cơ nghiệp cũng như tính mệnh của trang chủ cùng phu nhân, mong công tử bình tâm, lắng nghe nô tỳ trình bày.

Nàng ngồi xuống bãi cỏ dưới bóng mát của tàn cây cổ thụ rồi đưa bàn tay ra dấu mời ngồi. Thủ pháp của nàng rất điêu luyện, nhanh nhẹn, cứ như một người cầm thực thụ vậy.

Thuần Vu Kỳ kinh ngạc hỏi:

- Sao cô nương lại biết thứ ngôn ngữ bằng tay này ?

Lang Nha Mỹ Nhân đáp bằng lời:

- Tiên mẫu cũng là người bị á tật bẩm sinh nên từ nhỏ nô tỳ đã học Á Ngôn Thủ Hiệ Toàn Thư để trò chuyện cùng mẫu thân.

Vào thời Bắc Tống, một bậc danh sĩ tài cao học rộng đất Trung Nguyên cũng bị câm. Ông bèn sáng tạo ra một hệ thống dấu hiệu gồm cử chỉ hai bàn tay, liên quan đến đầu, mặt, thân trên để giúp người câm diễn đạt ý mình. Sách Á Ngôn Thủ Hiệ Toàn Thư được truyền bá rộng rãi và rất được người câm hoặc người điếc ưa chuộng.

Thuần Vu Kỳ cũng được Trương Chân Nhân dạy nói bằng tác phẩm trứ danh này. Nay gặp được người thông hiểu mình, chàng vô cùng mừng rỡ, bất giác sinh lòng yêu mến Sầm Tú Linh.

Chàng ngồi xuống nghe nàng kể hết kế hoạch của Vệ Cửu, lòng bình thản trở lại, yên tâm lên đường đi Hồ Bắc. Chàng phải có mặt trên núi Võ Đang trước ngày rằm tháng tám. Sứ mạng này rất quan trọng nên chàng chẳng dám trễ nải.

Thấy chỉ có một con ngựa, chàng ra hiệu rằng mình sẽ đi bộ còn Sầm Tú Linh cỡi tuấn mã. Lang Nha Mỹ Nhân đỏ mặt cười thùy mị:

- Công tử ngồi chung với nô tỳ cũng được. Hôm trước chàng đã ôm hôn người ta, giờ còn ngạo ngùng gì nữa ? Hơi hai chục dặm nữa mới đến trấn Long Oai để mua thêm ngựa, công tử đi bộ làm sao nổi.

Thuần Vu Kỳ nghe nhắc đến lỗi cũ, riu riu nghe lời nạn nhân. Vả lại, chàng vốn phóng khoáng, ít câu nệ tiểu tiết. Trên ngọn núi hoang vu kia làm gì có đàn bà con gái để Trương Chân Nhân nhắc nhở đến.

Lang Nha Mỹ Nhân tung mình lên trước, chàng nhảy lên sau. Chưa cỡi ngựa bao giờ nên Thuần Vu Kỳ cảm thấy bất an, liền ôm lấy vòng eo thon thả của nàng. Sầm Tú Linh rùng mình vì rất ngỡ ngàng nhưng không hề phản kháng. Từ ngày bị chàng ngổ kia

ôm hôn, Sầm Tú Linh chẳng còn úy kỵ gì nữa, chỉ mong sao chàng xứng đáng để mình thờ phụng.

Phần Thuần Vu Kỳ cũng bắt đầu xao xuyến bởi da thịt mềm mại của mỹ nhân cũng như hương thơm từ tóc nàng. Chàng khoan khoái, ngất ngây, tưởng như đang được ôm Thuần Vu Tiệp. Chàng không nổi tà ý và cũng không áy náy, chỉ thản nhiên hưởng thụ với cái tâm trong sáng, tự nhiên nhi nhiên.

Bất giác, Thuần Vu Kỳ mỉm cười cho rằng sư phụ đã sai khi bắt chàng phải tránh xa các mỹ nhân. Thuần Vu Tiệp và Sầm Tú Linh đều rất đẹp và rất tốt với chàng.

Lang Nha Mỹ Nhân biết một đường mòn vắng vẻ đi tắt đến trấn Long Oai nên không ra quan đạo cho thiên hạ cười, cứ lặng lẽ thúc ngựa đi chậm rãi để kéo dài những thời khắc ôn nhu, tuyệt diệu.

Chơi tuấn mã vấp phải mô đất khiến Thuần Vu Kỳ sợ hãi ôm chặt hơn. Sầm Tú Linh phì cười, hiểu rằng chàng ngốc này không biết cỡi ngựa. Nàng liền dừng cương bảo:

- Đoạn đường này rất vắng, công tử hãy học thuật kỵ mã để mai sau sử dụng.

Thuần Vu Kỳ nghe nói có lý nên nhận lấy dây cương, làm theo sự chỉ dẫn của nàng.

Khi chàng đã nắm được cơ bản thì Sầm Tú Linh xuống ngựa để chàng cỡi thử một mình. Thuần Vu Kỳ giỏi khinh công nên học thuật cỡi ngựa rất nhanh, thực tập nửa canh giờ là thành thạo.

Chàng hứng thú ra hiệu gọi Sầm Tú Linh lên ngồi sau lưng để chàng chở đi.

Đến lượt Lang Nha Mỹ Nhân ngây ngất vì mùi đàn ông ngai ngái và quyến rũ. Dục tính bao năm bị dồn nén, giờ bùng lên như nước vỡ bờ. Nàng khát khao được ôm lấy thân hình cường tráng, săn chắc của chàng.

Nhưng Lang Nha Mỹ Nhân lại là một nữ nhân cả thẹn và kiên quyết. Nàng không chiều theo cảm xúc của xác thân mà cố đè nén xuống. Nàng muốn biết chắc là Thuần Vu Kỳ có phải là người mình mơ ước hay không. Sau đó là việc chàng dành cho mình tình cảm chân thành, tha thiết đến đâu. Nếu không có một trong hai điều ấy thì nàng sẽ lặng lẽ ra đi. Do đã có chủ ý như thế nên Sầm Tú Linh vẫn ngồi xa, không chạm vào người Thuần Vu Kỳ.

Sáng hôm sau, hai người tới trấn Long Oai, có thêm một tuấn mã. Sầm Tú Linh đã mua cho Thuần Vu Kỳ vài bộ võ phục vì mới quần áo mà nàng vợ vội trong phòng chàng chẳng hề thích hợp với cảnh pheo bạt giang hồ.

Tối qua, Sầm Tú Linh đã hỏi thử:

- Vì sao đêm ấy công tử không hề sợ hãi mà lại ôm lấy nô tỳ.

Thuần Vu Kỳ thật thà thú nhận mối tình của mình với Thuần Vu Tiệp và cả ý định tác hợp của mẹ mình. Lang Nha Mỹ Nhân nghe lòng chua xót, sợ cảnh lẽ mọn sau này. Nàng trằn trọc cả đêm, quyết định gác lại chuyện tình duyên, chỉ theo Thuần Vu Kỳ như một thủ hạ. Sau khi đưa chàng đi Võ Đang sơn về trang an toàn, nàng sẽ trở lại Hàm Đan.

Thuần Vu Kỳ hoàn toàn không có chút kinh nghiệm giang hồ, chẳng thể một mình dong ruổi được. Nhưng chàng cảm lại không hiểu được tâm sự ấy, chàng vui vẻ chuyện trò, hỏi han Sầm Tú Linh về nếp sống của khách võ lâm. Khi được giải thích, chàng nhìn nàng với ánh mắt khâm phục và ngưỡng mộ. Có lần chàng còn ngắm nàng rất lâu và thán nhiên khen rằng nàng rất đẹp. Song điều này chẳng thể làm Sầm Tú Linh vui lên.

Thời gian còn dài nên hai người chẳng cần phải vội. Đến mỗi địa phương, họ đều nán lại vài ngày để Thuần Vu Kỳ được thưởng lãm các thắng cảnh hoặc ngon miệng với những món ăn đặc sản của mỗi vùng.

Rõ ràng chàng cảm thơ ngây như một đứa trẻ lên mười, kể cả việc xài tiền. Chàng không biết giá trị của vàng bạc hay những tờ Đại Minh Thông Hành Bản Sao, không biết vì sao Sầm Tú Linh phải trả giá khi mua vật dụng. Nàng vừa bực bội vừa tội nghiệp, dạy bảo tỉ mỉ cho chàng trai sơn dã kia cách sống nơi đô hội. Sầm Tú Linh chợt thắc mắc:

- Thế suốt mười mấy năm qua, công tử và Trương Chân Nhân sống bằng cách nào? Tiền đâu mua thực phẩm và y phục?

Thuần Vu Kỳ vui vẻ đáp:

- Dưới chân núi mà ta và sư phụ cư trú có một bản lớn của người thiểu số. Họ thường mang nếp, kê, ngô, muối, thịt rừng... lên biếu sư phụ vì ông trị bệnh cho họ.

Sầm Tú Linh che miệng cười khúc khích:

- Té ra Trương Chân Nhân cũng ăn thịt.

Thuần Vu Kỳ gật đầu viết:

- Đạo giáo khác với Phật giáo, các đạo sĩ ăn chay để giới dục chứ không phải vì giới sát. Gia sư đã đạt mức Phẫn Phác Qui Chân, lòng trống không, thanh tĩnh, vô tri, chẳng chút dục vọng nên không cần phải chay tịnh nữa. Với ông, rượu thịt hay đậu hũ cũng giống nhau.

Lang Nha Mỹ Nhân hỏi đùa:

- Thế còn tông tử thì tu luyện đến trình độ nào rồi ?

Thuần Vu Kỳ ngược ngùng đáp:

- Nhờ ơn giáo dưỡng của ân sư, ta biết xem thường của cải, danh lợi song vẫn còn hơi háo sắc.

Trong lúc nói, ánh mắt chàng nhìn Sầm Tú Linh với vẻ đắm say khiến nàng rùng mình hổ thẹn. Tuy vậy, trong suốt mấy trăm dặm đường, Thuần Vu Kỳ không hề suồng sã với Sầm Tú Linh. Mặc dù có những lần họ đứng sát bên nhau để trú mưa hoặc cùng nằm bên đống lửa hồng bìa rừng vì lỡ độ đường.

Gần trưa ngày cuối tháng sáu, hai người đến thành Nam Dương, vào Kỳ Lân đại tửu điểm dùng cơm. Không phải vì nơi đây bán thịt kỳ lân mà vì có một con kỳ lân bằng đá bạch thạch cao đến gần trượng, chiếm chệ trấn giữ mảnh sân rộng trước quán.

Tửu điểm Kỳ Lân không có lầu nhưng rộng mênh mông, chung quanh là vườn hoa xinh đẹp, râm mát.

Khi bước vào trong, phát hiện ra thực khách toàn là người võ lâm, Lang Nha Mỹ Nhân thoáng cau mày, hiểu rằng Nam Dương đã phát sinh đại sự. Những cao thủ thành danh kia chẳng ở không mà vác mặt đến đây làm gì.

Nàng chọn một bàn sát cửa sổ, ngồi nhìn ra vườn để tránh mặt người quen. Cặp răng sói của Sầm Tú Linh chỉ lộ ra khi nàng nói cười, còn thường thì chúng bị cặp môi anh đào chín mọng che khuất. Do vậy, với tư thế này, người ngoài khó mà nhận ra nàng dù chiếc nón rộng vành đã được lột bỏ.

Chả cần phải hỏi han ai, Sầm Tú Linh cũng biết được lý do hiện diện của đám hào khách kia. Người võ lâm thường ăn to nói lớn, vỗ ngực xưng tên, cố tỏ ra mình là kẻ cao kiến. Mục tiêu của họ là Tiết Gia Trang ở ngoài cửa Nam Thành. Tiết trang chủ là bậc đại phú hào nhưng thời trai trẻ đã từng vác gươm phiêu bạt gang hồ, có danh hiệu là Kinh Thiên Đại Hiệp, tên gọi Tiết Cao Vân.

Mười lăm năm trước, Tiết đại hiệp lỡ tay đánh chết bằng hữu là Cửu Giang Thần Quyền Tạ Quốc Tân trong một cuộc tỷ võ. Tạ Quốc Tân bị trúng một đòn vào tâm thất,

học máu. Họ Tạ giận dữ lên ngựa bỏ về nhưng về chưa đến nhà thì chết ở dọc đường. Tiết Cao Vân nghe tin vô cùng hối hận, đến Cửu Giang chịu tội nhưng đã quá trễ. Sau khi chôn cất Tạ Quốc Tân, vợ con Cửu Giang Thần Quyền đã bán nhà bỏ đi đâu không rõ.

Giờ đây con trai Tạ Thần Quyền là Tạ Ngân Long đã trưởng thành và nhờ Công Lý Hội đứng ra đòi họ Tiết trả nợ máu.

Thuần Vu Kỳ không điếc nên cũng nghe được những lời đàm đạo, bàn bạc của đám hào kiệt. Chàng cau mày, chấm rượu viết lên mặt bàn:

- Kinh Thiên Đại Hiệp Tiết Cao Vân chính là bào huynh của gia mẫu. Năm xưa ông phản đối mối lương duyên của gia phụ và gia mẫu nên không hề liên lạc. Tuy nhiên ta không thể bỏ mặc cậu mình được.

Lang Nha Mỹ Nhân gật đầu:

- Công tử nói rất phải, ăn uống xong thì chúng ta sẽ theo đám cao thủ kia đến Tiết gia trang.

Thuần Vu Kỳ lại viết:

- Công Lý Hội là tổ chức như thế nào ?

Văn tự của Trung Hoa là loại chữ tượng hình chứ không phải tượng thanh. Do vậy, những dấu hiệu trong ngôn ngữ người cầm không thể diễn tả được những ý trừu tượng, nhất là các danh từ như tên người chẳng hạn. May mà Thuần Vu Kỳ biết viết chữ.

Sâm Tú Linh tư lự đáp:

- Công Lý Hội là một bang phái rất thần bí, mới xuất hiện độ bảy tám năm nay. Không ai biết lai lịch cũng như căn cứ của Công Lý Hội song dường như họ rất đông nhân thủ, có mặt khắp các địa phương sầm uất. Ai có mối thù cần phải báo phục là họ đến liên hệ và nhận trách nhiệm giúp đỡ. Bản lĩnh của các sứ giả Công Lý Hội rất cao cường, thủ đoạn lại tàn nhẫn phi thường. Thường thì họ yêu cầu đối phương phải dùng vàng bạc để bồi thường, hoá giải mối oan cừu. Khi khổ chủ không đồng ý thì họ ra tay chém giết. Tổng cộng đã có ba bốn chục cao thủ võ lâm bị mất vàng hoặc mất mạng. Có điều lạ lùng là tất cả những người nhờ vả đến Công Lý Hội đều đã biệt tăm, không hiểu bị thủ tiêu hay trở thành thủ hạ của tà hội kia.

Thuần Vu Kỳ cau mày:

- Tiết cửu phụ lỡ tay giết bạn thì chắc sẽ vui lòng bỏ vàng ra đền cho vợ con của bằng hữu. Chỉ sợ gã Tạ Ngân Long kia không đồng ý.

Sầm Tú Linh gật đầu:

- Đúng vậy. Lúc ấy thì sẽ không thương lượng gì hết. Chỉ còn đòi nợ máu mà thôi. Có lẽ vì biết chắc như thế nên Tiết đại hiệp đã mời đồng đạo đến hỗ trợ. Ông ta có giao tình sâu đậm với hai phái Võ Đang và Thiếu Lâm cũng như nhiều đại nhân vật trên giang hồ.

Giữa giờ Ngọ, đám hào khách đã no say, ngất ngưỡng rời Kỳ Lân đại tửu điểm, đi về hướng Nam để đến Tiết gia trang. Thuần Vu Kỳ và Sầm Tú Linh cũng bám theo họ, cách xa chừng một dặm để tránh những luồng bụi mịn mù của đoàn kỵ sĩ đông đảo.

Tiết gia trang ở cách cửa thành hơn chục dặm, tọa lạc trên một ngọn đồi thấp, chung quanh là rừng trà bạt ngàn. Nhưng trồng trà chẳng phải là nghề chính của họ Tiết, ba đời nay, Tiết gia kinh doanh tiền trang, cơ sở đều ở trong thành. Tổ phụ họ Tiết vốn là người Sơn Tây, đến Nam Dương lập nghiệp đã mấy chục năm.

Thuần Vu Kỳ ngỡ ngàng nhận ra rằng kiến trúc của Tiết gia trang hoàn toàn giống hệt Thuần Vu gia trang. Thì ra mẹ chàng tưởng nhớ cố hương nên đã cho xây dựng Thuần Vu gia trang y như nơi sinh trưởng.

Do sự phản đối của Kinh Thiên Đại Hiệp Tiết Cao Vân nên sau đám cưới, cha mẹ chàng phải rời Nam Dương. Với mười vạn lượng vàng làm của hồi môn, đôi uyên ương đến Khai Phong xây tổ ấm. Và tài kinh doanh của Thuần Vu Hồng đã phát triển số vốn kia lên hàng trăm lần.

Thuần Vu Hồng quê đất Dương Châu, nơi có nghề chạm ngọc nổi tiếng nhất nước, chẳng thua gì Bắc Kinh. Ở quê không cạnh tranh lại những đồng nghiệp nhiều vốn liếng, Thuần Vu Hồng phần chỉ ra đi, đến Nam Dương mở một cửa hiệu nhỏ. Tiết Như Xuân là khách hàng thường xuyên lui tới và rồi họ yêu nhau.

Tiết lão thái cảm mến chàng thợ ngọc khéo tay, thông minh, giỏi thi phú nên đã tác thành. Lão thái cũng là con nhà bần dân về làm dâu họ Tiết nên rất thông cảm, bỏ qua việc môn đăng hộ đối.

Tiết Cao Vân cho Thuần Vu Hồng là gã đào mỏ nên rất chán ghét. Ông không dám cãi lời Tiết lão thái nhưng ra điều kiện rằng em gái và em rể không được ở đất Nam Dương. Thỉnh thoảng Tiết lão thái cũng đi Khai Phong thăm con cháu nhưng bà đã cời hạc qui tiên cách đây bốn năm. Sau đó, mối liên lạc hoàn toàn bị cắt đứt. Vì vậy, Tiết gia không biết việc Tiết Như Xuân đã tìm được đứa con bị mất tích.

Giờ đây, Thuần Vu Kỳ bồi hồi bước vào nhà cậu ruột mình, lòng ngổn ngang trăm mối tơ vò. Sầm Tú Linh mới được nghe chàng kể chuyện xưa, hiểu ngay tâm trạng liền nói nhỏ:

- Công tử hãy khoan nhận họ hàng, cứ dùng tên giả mà ra mắt, chờ xong việc rồi hẵng hay. Nô tỳ sẽ giới thiệu tên công tử là Trương Tiểu Kỳ.

Thuần Vu Kỳ mỉm cười tán thành, thích thú vì cái tên kia mang họ của ân sư.

Ngay sau cổng trang, cạnh đường vào, cũng có một toà tiểu đình. Và trước hiên là bàn ghi danh tính khách đến.

Lễ tân gồm hai người, một già, một trẻ. Người trẻ tuổi đôi mươi, phụ trách việc ghi chép. Người già là một lão nhân mày thanh, mắt sáng, râu năm chòm đen nhánh, mặc trường bào thư sinh. Ông ta chỉ có trách nhiệm quan sát và mỉm cười.

Sầm Tú Linh nhận ra Huyền Cơ Thư Sinh Lư Thiếu Kỳ, người thông minh, uyên bác nhất võ lâm và cũng là bằng hữu của cha nàng. Tú Linh vội lột nón, tươi cười:

- Lư đại thúc. Sao người lại có mặt ở đây ?

Lư Thiếu Kỳ hoan hỉ đáp:

- Ái chà. Không ngờ tiểu nha đầu vẫn xinh đẹp như ngày nào và trẻ như gái đôi mươi vậy.

Ông chợt nhận ra chàng trai tuấn tú mặc võ phục lam đứng cạnh nàng, liền nheo mắt nói đùa:

- Ai đấy ? Phải chăng Linh nhi đã tìm được một gã không biết sợ ma làm chồng ?

Sầm Tú Linh đỏ mặt, chối dây dẩy:

- Đại thúc chớ hiểu lầm. Đây là Trương công tử, chủ nhân của tiểu nữ.

Huyền Cơ Thư Sinh biến sắc, cười nhạt:

- Ái nữ của Hàm Đan Thần Kiếm mà cũng phải đi hầu hạ người ta ư ? Lão phu không thể nào hiểu nổi.

Sầm Tú Linh bối rối xua tay và nháy mắt với lão. Huyền Cơ Thư Sinh hiểu ngay cười khảnh khách:

- Té ra là thế. Lão phu hiểu rồi.

Ông quay sang hỏi Thuần Vu Kỳ:

- Chẳng hay phương danh của Trương công tử là chi ?

Chàng cầm mỉm cười không nói, để mặc Sầm Tú Linh khai báo:

- Bẩm đại thúc. Tên của chàng là Trương Tiểu Kỳ.

Là người thông tuệ tuyệt luân, Lư Thiếu Kỳ phát hiện ngay ẩn tình, buột miệng nói:

- Chẳng lẽ y bị câm ?

Thuần Vu Kỳ gật đầu ngay chẳng chút mặc cảm, miệng vẫn nở nụ cười hồn nhiên.

Đôi nam nữ quái dị kia đi rồi, Lư lão vuốt râu lẩm bẩm:

- Linh nhi đã thề chỉ lấy bậc anh hùng cái thế. Vậy chẳng lẽ gã câm này lại là một đại cao thủ. Nếu quả đúng thế thì phen này Tiết gia có cơ thoát nạn. Nhưng liệu y có chịu liều mạng ra tay giúp đỡ hay không ?

Trong lúc ấy, Thuần Vu Kỳ và Sầm Tú Linh đã vào đến toà khách sảnh đồ sộ giữa sân gạch. Vị trí và kiểu cách cũng giống như tòa đại sảnh ở Thuần Vu gia trang song nơi này không phải là nơi mua bán châu ngọc.

Cửa chung quanh đều được mở toang để gần trăm vị khách quý hứng lấy ngọn gió hạ hiem hơi. Hoa lựu đỏ rực khắp nơi càng khiến vầu không khí thêm nóng nực.

Đã quá bữa trưa nên đa số khách dùng trà, song ai muốn uống rượu thì chủ nhà cũng sẵn sàng phục vụ. Mùi khô nai nướng thơm phưng phức làm cho sáu nhà sư Thiếu Lâm phải nhăn mặt vì động lòng trần tục. Kể tu hành luôn phải giữ cho lục căn thanh tịnh song khứu giác lại là thứ bản năng mạnh mẽ và khó làm chủ nhất. Thấy gái đẹp thì có thể nhắm mắt quay đi nhưng mùi thịt nướng thì bát ngát khắp sảnh, chẳng thể nào tránh nổi. Xem ra, họ chỉ còn cách bịt mũi lại.

Cạnh bàn của sáu nhà sư trung niên kia là bàn của năm đạo sĩ, có lẽ thuộc phái Võ Đang. Năm người này tuổi chỉ độ ba mươi trở xuống, dung mạo đầy vẻ cao ngạo, chỉ trừ những lúc họ nói chuyện với các nhà sư.

Sau khi Trương Tam Phong bỏ núi ra đi, đám đồ tử đồ tôn của ông mất chỗ dựa, đã khiêm tốn lại đôi chút. Trước đây họ cho rằng các trưởng lão Thiếu Lâm thua xa sư tổ mình nên rất xem thường. Nay Trương Tam Phong không còn trong lúc chùa Thiếu Lâm vẫn còn tồn tại bốn năm nhà sư trăm tuổi, võ nghệ thông thần, khiến núi Võ Đang thấy thua thiệt. Cũng nhờ vậy mà mối giao hữu giữa hai đại phái đã mật thiết hơn xưa, cùng nhau giữ gìn chính khí võ lâm.

Sầm Tú Linh tùm tùm nói nhỏ:

- Công tử. Năm gã đạo sĩ kia là nhân tài trẻ tuổi của phái Võ Đang. Họ là đệ tử chân truyền của đương kim chưởng môn, nổi tiếng giang hồ với cái danh Võ Đang Ngũ Tú.

Thuần Vu Kỳ tự hào, chấm trà viết:

- Họ phải gọi ta là sư thúc tổ đấy.

Ngoài Võ Đang Ngũ Tú, số người trẻ tuổi trong sảnh cũng khá đông. Tất cả đều công khai hoặc lén lút nhìn về phía Lang Nha Mỹ Nhân. Lúc đầu, họ còn chú ý đến hai chiếc răng sói đáng sợ nhưng dần dần đều bị nhan sắc thiên kiều bá mị của Sầm Tú Linh thu hút. Họ tự nhủ rằng nếu mỹ nhân bỏ tính ngoan cố, chịu cửa ngõ bất rã răng nanh thì họ sẵn sàng quỳ dưới chân nàng.

Nhìn cảnh thân mật, vui vẻ giữa Sầm Tú Linh và gã cầm kia, đám thanh niên bỗng nổi cảm giác bực bội và ganh ghét. Trong số họ cũng có những người phóng khoáng, xem thường tiểu tiết, từng ngỏ lời tán tỉnh Sầm Tú Linh nhưng đều bị nàng phớt lờ. Vì họ không đáp ứng được điều kiện thứ hai của nàng. Đó là bản lĩnh võ công, chưa thắng nổi nàng chứ đừng nói đến việc xứng danh anh hùng. Mà võ nghệ của Lang Nha Mỹ Nhân thì lại khá cao siêu, đứng đầu trong giới hồng nhan.

Cuộc chiến giữa Thuần Vu Kỳ và Đơn Nhai Chân Quân hoàn toàn được giữ kín nên chàng vẫn chỉ là một kiếm thủ vô danh. Người ta chỉ nghe đồn là Đổng Hoa Phát bị đuổi chạy khỏi Thuần Vu gia trang đất Khai Phong nhưng không biết rõ nội tình.

Vài gã ngồi gần, loáng thoáng nghe được cách xưng hô của Sầm Tú Linh lại càng thêm kinh ngạc.

Cuối giờ Mùi, thầy trò Huyền Cơ Thư Sinh từ ngoài đi vào. Tất cả những ai được mời đều đã có mặt, Huyền Cơ Thư Sinh chẳng cần phải đón tiếp nữa. Lão tươi cười vòng tay nói với cửa tọa:

- Kính cáo đồng đạo. Lão phu xin thay mặt Tiết trang chủ cảm tạ chư vị đã vì đạo nghĩa mà đến đây tương trợ. Lát nữa, Tiết trang chủ và gia quyến sẽ ra đáp lễ. Sau đó Tiết trang chủ sẽ tường trình để chư vị được rõ ẩn tình sau cái chết của Cửu Giang Thần Quyên.

Mọi người xôn xao bàn bạc, phần vì vụ án năm xưa, phần vì sắp được diện kiến đại tiểu thư Tiết Mạn Thụy, được xưng tụng là Trại Ngu Cơ.

Ngu Cơ chính là ái thiếp của Hạng Võ, nhan sắc kiều mị, hình dung yếu điệu. Song ánh mắt và gương mặt luôn phẳng phát nổi buồn sâu kín. Lời đồn từ xưa là thế, nay Tiết Mạn Thụy cũng có nét tương đồng cổ nhân nên mới có danh hiệu nàng.

Kết cục cuộc đời Ngu Cơ chẳng mấy vui nên Kinh Thiên Đại Hiệp không hài lòng, thường nguyên rửa kẻ nào đã đặt danh hiệu ấy cho con gái mình.

Chính bản thân Lang Nha Mỹ Nhân cũng hiếu kỳ, nóng lòng muốn biết mặt Tiết Mạn Thụy. Nàng vẫn hậm hực khi đến Thuần Vu gia trang mà chưa được gặp Đan Nhược Tiên Tử. Họ được tôn làm Võ Lâm Tam Đại Mỹ Nhân nhưng chưa gặp mặt nhau bao giờ để có thể so sánh hơn thua.

Gần khắc sau, Tiết Cao Vân và vợ con ra đến khách sảnh. Thuần Vu Kỳ chăm chú nhìn gương mặt của Kinh Thiên Đại Hiệp, nhận ra những nét quen thuộc của mẫu thân, lòng dạt dào tình ruột thịt. Tiết phu nhân với dung mạo phúc hậu, hòa ái cũng khiến chàng cảm mến. Sau đó chàng mới quan sát Tiết Mạn Thụy, người chị họ của mình, thậm chí khen nàng xinh đẹp chẳng kém Thuần Vu Tiệp hay Lang Nha Mỹ Nhân.

Sầm Tú Linh cũng phải choáng váng trước cái đẹp ảo não, cao quý như cung phi của đối phương, tự hiểu rằng mỗi người một vẻ khó mà hơn được.

Trại Ngu Cơ là người học võ nên không quá e lệ như bề ngoài. Nàng kín đáo liếc nhìn cử tọa, phát hiện dung nhan chim sa cá lặn của Lang Nha Mỹ Nhân, sinh lòng mến mộ, khẽ gật đầu chào và mỉm cười. Nàng biết cô ả có nét đẹp trang nghiêm, thanh thoát kia đang chiếu tướng mình. Đương nhiên là Lang Nha Mỹ Nhân phải cười đáp lễ.

Lúc này Kinh Thiên đại hiệp Tiết Cao Vân đã vòng tay thi lễ với khách, mời họ an tọa vì mọi người đều đã đứng lên đón chào chủ nhà.

Tiết phu nhân cùng ái nữ đã ngồi xuống chiếc bàn sát vách chính Bắc. Riêng Tiết Trang Chủ và Huyền Cơ Thư Sinh vẫn đứng, chưa chịu ngồi. Gương mặt trắng trẻo, không râu của họ Tiết lộ vẻ thô lương và giọng nói cũng trầm ngâm khi phải nhắc đến sự cố thương tâm khi xưa.

“Kính cáo chư vị ? Mười lăm năm trước. Bằng hữu chí thân của tại hạ là Cửu Giang Thần Quyền Tạ Quốc Tân đã đến chơi chốn này nửa tháng. Tạ huynh dự định sáng rằm tháng năm sẽ khởi hành, quay lại Cửu Giang, nên chiều mười bốn đã cùng tại hạ uống say túy lúy. Tàn tiệc, Tạ huynh rủ tại hạ so quyền cho vui. Ông ta khoe rằng mình mới học được vài chiêu rất lợi hại muốn nhờ tại hạ ấn chứng.

Quả đứng như thế, sau hơn trăm chiêu bất phân thắng bại, Tạ Quốc Tân tung ra một loạt chiêu liên hoàn mãnh liệt như núi đổ, quyền phong xé gió vù vù đẩy tại hạ lùi sát hàng cây Mộc Cẩn ngoài vườn.

Nhận ra Tạ hiền huynh đã mất lý trí, mắt đỏ ngầu sát khí, đường quyền hiểm ác như đấu với kẻ thù. Tại hạ đành phải xuất chiêu La Hán Hàng Yêu để tự cứu mạng. Song phương đều trúng đòn nhưng tại hạ bị thương nhẹ hơn. Tạ huynh học máu, cất tiếng trách móc rồi bỏ đi ngay chiều hôm ấy. Tại hạ nghĩ rằng mình không có lỗi nên chẳng lưu lại.

Nào ngờ nửa tháng sau, tại hạ nghe tin Cửu Giang Thần Quyền chết trong một quán trọ gần bờ nam sông Hán Thủy, được Tri huyện Chương Phàn cho lệnh đưa xác về nhà. Tại hạ đau lòng khôn xiết, vội đi ngay Cửu Giang, nhưng tang lễ đã xong từ lâu, còn thê tử của Tạ Quốc Tân cũng bán nhà đi mất.

Tại hạ vô cùng nghi hoặc vì biết chiêu quyền kia không thể gây ra thương tích trầm trọng đến mức làm hại được một cao thủ như họ Tạ. Tại hạ liền đến huyện đường Chương Phàn xem xét văn bản khám nghiệm tử thi thì được biết nạn nhân chết vì đập cả bai lá phổi.

Tại hạ chỉ dám Tạ Quốc Tân có một quyền vào ngực trái và không nặng lắm, vì họ Tạ còn có thể lên ngựa phóng đi vượt mấy trăm dặm để đến Chương Phàn. Do vậy, tại hạ tin chắc rằng bạn mình đã bị người khác hạ độc thủ.

Bao năm nay, tại hạ đã bỏ ra hàng ngàn lượng vàng, mướn người điều tra thủ phạm, cũng như tung tích vợ con họ Tạ, mà không có kết quả.

Không ngờ giờ đây nam tử của Tạ Quốc Tân là Tạ Ngân Long lại nhờ đến Công Lý Hội đòi nợ máu. Trong thư Công Lý Hội bắt tại hạ phải bồi thường cho Tạ Ngân Long hai ngàn lượng vàng. Việc này thì tại hạ không hề tiếc. Nhưng điều kiện thứ hai thì rất bá đạo, không thể chấp nhận được. Đó là việc gả Tiết Mạn Thụ cho Ngân Long.

Đám hào kiệt trẻ tuổi phần nộ ồ lên, chửi rửa Công Lý Hội cũng như gã họ Tạ. Nãy giờ, ai nấy đều ngất ngây trước dung nhan sâu muện và quyến rũ của Trại Ngu Cơ nên sẵn sàng chết vì nàng.

Tiết Mạn Thụ chẳng đẹp hơn Lang Nha Mỹ Nhân nhưng không có răng nanh mà lại giàu nứt đổ đổ vách. Nàng ta trông hiền lành, thùy mị, dễ thân hơn Sầm Tú Linh.

Nhà sư Thiếu Lâm cao tuổi nhất bộn lên tiếng:

- A di đà phật. Nếu Tiết thí chủ không đáp ứng điều kiện ấy thì đối phương sẽ tính sao ?

Giọng nói trầm hùng của ông đã át được tiếng la hét, chửi bới của đám trai trẻ si tình. Tuy tuổi mới năm mươi lăm nhưng Định Sơn đại sư lại là thủ tòa La Hán Đường của phái Thiếu Lâm, bản lĩnh chỉ thua phương trượng sư huynh Định Tâm.

Tiết trang chủ vội vòng tay đáp:

- Bẩm đại sư. Trong thư kia còn có điều kiện thứ ba là cho người tỷ đấu với Tạ Ngân Long hai trăm chiêu. Không hiểu bản lĩnh họ Tạ cao diệu đến mức nào mà gã dám chấp Tiết gia dùng phép xa luân chiến. Ba người nối nhau xuất trận, hết hai trăm chiêu mà người cuối cùng vẫn đứng vững thì thắng. Nhưng ba người tham chiến đều phải là con cháu họ Tiết. Dù dẫu rể gì cũng được. Nếu thua thì tại hạ phải thực thi hai điều kiện kia.

Định Sơn đại sư là người thông tuệ khác hẳn dáng vóc vạm vỡ, võ biên của mình. Ông trầm ngâm bảo:

- Lạ thực ? Xem ra vị Tạ thí chủ quyết tâm làm rể Tiết gia chứ không muốn đòi nợ máu. Nếu y không phải là đệ tử của một nhân vật tà ác như Công Lý Hội chủ thì làm rể họ Tiết cũng không sao.

Tiết Cao Vân đang nhấp hớp trà thắm giọng nên Huyền Cơ Thư Sinh đỡ lời:

- Đại sư không biết đấy thôi, đây chính là một âm mưu sâu độc của Công Lý Hội, dùng Tạ Ngân Long để chiếm đoạt gia sản họ Tiết, cũng như tuyệt học Nhất Dương Chỉ của Vương Trùng Dương, sư tổ phái Toàn Chân. Khi đòi cưới Tiết Mạn Thụy, Tạ Ngân Long đã bắt buộc Tiết gia phải dùng viên Tỳ Tà Thần Châu làm của hồi môn. Viên ngọc này có tác dụng trừ tà, trị độc, lại sáng rực dưới làn nước đen ngòm của Hắc Thủy Đàm, nơi được cho rằng Vương tổ sư đã giấu chân kinh. Khổ thay, sau khi Tiết Lão Thái tử trần ít lâu, Tiết trang chủ mới phát hiện ra viên Thần Châu đã biến mất.

Nghe đến đây, Thuần Vu Kỳ hiểu rằng viên ngọc màu vàng mình đang đeo trên ngực chính là Tỳ Tà Thần Châu. Như Xuân cho rằng viên ngọc quý này có ích cho sức khỏe con trai nên đã bắt Thuần Vu Kỳ phải đeo vào người.

Lang Nha Mĩ Nhân cũng từng được nhìn thấy viên Hoàng Ngọc lúc chàng thay áo nên mỉm cười nói nhỏ:

- Công tử ? Sau khi xong việc ở Võ Đang Sơn thì chúng ta đi Hắc Thủy Đàm một chuyến xem sao.

Thuần Vu Kỳ cười mát:

- Đấy chỉ là chuyện hoang đường. Gia sư từng bảo rằng nếu Vương Trùng Dương biết công phu Nhất Dương Chỉ thì sao không truyền lại cho đệ tử? Phái Toàn Chân vẫn còn đấy mà có ai biết Chuồng Chỉ gì đâu?

Tú Linh gật đầu, công nhận chàng có lý.

Tiết trang chủ đã lên tiếng:

- Lời đồn đãi về Hắc Thủy Đàm chỉ mới xuất hiện vài năm nay và rất hoang đường, chẳng mấy ai tin. Còn đặc tính phát sáng trong nước đen của Thần Châu thì tại hạ cũng mới nghe Lữ lão huynh đây nói chứ chưa kiểm chứng. Vậy thì tại sao Công Lý Hội và Tạ Ngân Long cứ nằng nặc đòi cho được viên ngọc ấy? Thực là khó hiểu. Nay Thần Châu không còn, Tiết Gia đâu có muốn cũng chẳng thể đáp ứng điều kiện của đối phương, chỉ còn cách tử võ hoặc tử chiến. Nhưng nếu tử võ thì Tiết gia không có người. Ngoài tại hạ và Thụy nhi thì chẳng ai có võ công kha khá cả.

Môn qui của phái Võ Đang rất phóng khoáng, ai muốn hoàn tục cưới vợ cũng được. Do vậy Tam Tú Từ Nguyên Hạo biểu lộ ngay tham vọng của mình. Gã ngắt lời chủ nhà:

- Vãn bối cho rằng trang chủ cứ kén ngay một chàng rể võ công xuất chúng là có người đối phó với Tạ Ngân Long. Chẳng cần phiền đến trang chủ phải ra tay. Dẫu y có luyện võ từ năm bốn tuổi thì vãn bối cũng không sợ.

Kẻ cao ngạo thường bị người chung quanh chán ghét nên ai đó buột miệng xô xiên Tam Tú:

- Phải rồi? Tạ Ngân Long thì nhằm nhỏ gì. Võ Đang Ngũ Tú học võ lúc còn ở trường cơ mà.

Giọng nói hoạt kê, khôi hài kia đã khiến nhiều người phá lên cười. Từ Nguyên Hạo thẹn quá hóa giận, đứng lên tìm kẻ độc mồm kia. Nhưng Định Sơn đại sư đã lên tiếng:

- Bản lãnh của Tiết thí chủ cao siêu như thế mà còn nghĩ đến kế hoạch xa luân chiến thì chắc đã biết rõ sự lợi hại của chàng trai họ Tạ.

Từ Nguyên Hạo đành ngồi xuống lắng nghe câu trả lời của Tiết Cao Vân. Tiết trang chủ rầu rĩ gật đầu:

- Đại sư quả là tinh ý. Tạ Ngân Long đã đích thân đến đây ra điều kiện và y đã biểu diễn một chiêu Kiếm thần sâu quý khóc khiến tại hạ phải kinh hoàng. Chỉ trong

vài cái chớp mắt Tạ Ngân Long đã đâm thủng và chém rách bảy mươi hai chỗ trên bức tranh thủy mặc.

Quần hào ồ lên khâm phục phép khoái kiếm thượng thừa của Tạ Ngân Long.

Lang Nha Mĩ Nhân tùm tùm hỏi Thuần Vu Kỳ:

- Nếu là công tử thì có khá hơn không ?

Chàng cảm vui vẻ ra dấu:

- Ta chỉ có thể đâm chết mười tám con ruồi đang bay mà thôi.

Sầm Tú Linh phì cười trước cái cách tự đắc trẻ con của chàng trai sơn dã. Tranh trên tường là vật tĩnh, còn ruồi đang bay là vật sống, không có vị trí cố định. Bởi vậy, tuy số lượng ít hơn nhưng kiếm của Thuần Vu Kỳ vẫn nhanh và chuẩn xác gấp bội Tạ Ngân Long

Lúc này Tiết trang chủ đã lấy từ tủ gỗ ở góc sảnh ra một cuộn lụa. Ông mở bức tranh giơ cao để cử tọa nhìn rõ những lỗ thủng trên ấy.

Chứng cứ rành rành đã khiến mọi người nhụt chí. Chẳng ai dám nghĩ đến chuyện đưa thân ra làm bia cho chiêu kiếm khủng khiếp nọ. Kinh Thiên Đại Hiệp còn sợ thì họ làm sao sống sót để hưởng cảnh giàu sang bên cạnh Trại Ngu Cơ

Không khí trong sảnh chùng hẫ xuống, cứ như ai nấy đều nín thở vậy. Huyền Cờ Thư Sinh cười nửa miệng hỏi băng quơ:

- Vị nào có cao kiến gì xin chỉ giáo cho Tiết gia.

Và cái giọng đều đặn lúc nãy lại vang lên:

- Bốn mươi năm trước, sư phụ của Công Lý Hội chủ là Huyết Hồn Tôn Giả từng bị Trương Chân Nhân chặt tay. Điều này chứng tỏ Huyết Hồn kiếm pháp kém xa Thái Cực kiếm pháp. Nay chúng ta chỉ cần mời đệ tử phái Võ Đang xuất thủ là xong ngay.

Võ Đang Ngũ Tú giận tái mặt nhưng những người khác thì giật mình, nhìn về hướng phát ra tiếng nói.

Kẻ ấy đã nói ra lai lịch sư thừa của Công Lý Hội chủ, điều bí mật quan trọng nhất võ lâm.

Người kia không hề trốn tránh, đứng lên cười khà khà:

- Lão phu vắng mặt mới vài năm mà không còn ai nhận ra cả. Thực là chán cho nhân tình thế thái.

Dung mạo ông ta chỉ độ bốn mươi, tóc đen nhánh mà lại xưng là lão phu thì quá nực cười. Nhưng cái giọng ồm ồm, già nua kia bỗng trở thành trong trẻo, eo éo như thiếu nữ và có gì đó rất ma quái, khiến mọi người rùng mình nhẩn mặt:

- Trương lang ôi. Sao chàng lại cứ gãi mông của thiếp ?

Câu hát véo von này đã lừng danh khắp giang hồ nên cử tọa mừng rỡ rú lên:

- Ngạo Thế Thần Ông.

Và họ ôm bụng cười sặc sụa khi giọng nữ nhân biến thành nam mà hát rằng:

- Cha chả ? Trời tối quá, ta chẳng thấy đường, mông nàng mà ta ngỡ mông ta.

Lão nhăn nhó lắc đầu, xuống giọng bi lụy:

- Than ôi. Té ra mông nàng cũng chỉ toàn xương xấu và đầy ghẻ, chẳng khác gì mông của ta.

Bọn nam nhân cười vang như sấm còn Lang Nha Mĩ Nhân và Trại Ngu Cơ đỏ mặt tía tai, gục xuống bàn để giấu nụ cười. Nét mặt và lối diễn xuất của Thần Ông cực kỳ sinh động, bi hài đã gây cười chứ chẳng phải nội dung câu hát.

Ngạo Thế Thần Ông xuất thân là một diễn viên kinh kịch. Ngày xưa không có nữ diễn viên do đó các vai nữ đều do người nam trẻ, giọng cao thủ diễn.

Đoạn trên là cảnh hẹn hò lần đầu tiên của Thôi Oanh Oanh và Trương Quân Thụy, trong vở tuồng Tây Sương Ký.

Thần Ông đã sửa lời để chế giễu cái quan điểm thẩm mỹ đương thời. Cho rằng đàn bà phải gầy gò, mình hạc xương mai mới là đẹp.

Ngạo Thế Thần Ông tên thật là Tần Minh Khước, năm nay đã chín mươi. Tần lão tinh thông Tam Giáo, tính tính vui vẻ nhiệt tình, là bạn của tất cả các chưởng môn Bạch Đạo.

Thần Ông gọi Trương Tam Phong là sư thúc nên vai vế thuộc hàng thúc tổ của Võ Đang Ngũ Tú. Tần Minh Khước có hành tung vô định, hạc nội mây ngàn, song mỗi lần xuất hiện lại cống hiến cho võ lâm những tin tức quý giá, hoặc góp phần vấn hồi tai kiếp.

Sau khi trận bão cười lắng xuống, đám hào khách xôn xao thi lễ ra mắt Thần Ông.

Định Sơn đại sư đi trước, nghiêm trang chấp tay vái chào:

- Đệ tử Định Sơn bái kiến Tần lão thí chủ.

Thần Ông neho mắt nhìn, tằm tằm hỏi:

- Phải chăng người là gã đệ tử thứ tư của hòa thượng Viên Chiếu, năm xưa từng bị phạt vì tội lén xuống núi ăn thịt chó ?

Lỗi lầm cũ của bậc cao tăng bị khai ra khiến nhiều người thích thú bật cười. Nhưng Định Sơn vẫn không giận, không xấu hổ, vui vẻ gật đầu:

-A di đà phạt. Chính là đệ tử đấy ạ.

Thần Ông mỉm cười, xoa đầu Định Sơn khen ngợi:

- Giỏi lắm ? Người đã thắng được lòng sâu hận, không uổng công dạy dỗ của Viên Chiếu.

Thì ra, trước đây Định Sơn có tính nóng như lửa, thường bị sư phụ quả trách và đặt cho pháp danh Định Sơn để nhắc nhở.

Năm nhà sư còn lại thuộc bối phận thấp nên Thần Ông không biết, chỉ gật đầu nhận lễ.

Sau phái Thiếu Lâm là Võ Đang Ngũ Tú, họ quì cả xuống đất mà lạy:

- Đệ tử Võ Đang khấu kiến lão Tổ.

Thần Ông cười cợt:

- Lạ thực ? Đạo sĩ mà mặc toàn đạo bào bằng lụa thượng hạng, bảnh bao như Vương Tôn Công Tử. Trương Chán Nhân mà biết bọn đồ tôn giàu sang, vinh hiển thế này chắc sẽ rất hài lòng.

Ngũ Tú tái mặt vì hổ thẹn, chẳng dám mở miệng. Ngạo Thế Thần Ông bỗng thở dài, đổi giọng nghiêm khắc:

- Đạo gia chủ trương sống đạm bạc, khiêm tốn. Nay bọn người ăn mặc diêm dúa, vênh váo khinh người là đã xa rời Đại Đạo. Từ giờ trở đi phải sửa mình, nếu không sẽ bị lão phu lột truồng ra đấy.

Ngũ Tú sợ hãi vâng dạ, tiu nghỉu trở về bàn, nét mặt ngượng ngùng, chẳng còn dám cao ngạo nữa.

Huyền Cơ Thư Sinh lên tiếng:

- Kính thỉnh Tần sư bá lên đây để tiểu đệ và Tiết trang chủ hầu rượu.

Thần Ông cười khà khà:

- Rượu thì tốt. Nãy giờ lão phu chỉ được uống trà.

Thần Ông quay lại nháy mắt với Thuần Vu Kỳ rồi đi lại bàn chủ vị.

Sâm Tú Linh ngạc nhiên hỏi chàng câm:

- Chẳng lẽ công tử quen biết với Thần Ông ?

Thuần Vu Kỳ mỉm cười, viết rằng:

- Tần lão thường lui tới núi Hòa Sơn thăm gia sư, có khi ở lại hàng tháng, ta gọi lão bằng sư huynh.

Trên kia, Tiết Cao Vân và vợ con đã quỳ cả xuống để ra mắt bậc kỳ nhân lão thành. Thần Ông xua tay miễn lễ, ngắm nghía Trại Ngu Cơ Tiết Mạn Thụy rồi tấm tắc khen:

- Con bé này dễ thương thực.

Chủ khách an tọa cùng cạn chén đầu. Huyền Cơ Thư Sinh hỏi ngay:

- Đã có sư bá ở đây thì tiểu diệt rất an tâm. Nhưng xin người chỉ giáo cho phương sách đối phó với Tạ Ngân Long và Công Lý Hội. Loạn chiến thì Tiết gia mang tiếng với đời còn tử võ thì không địch lại.

Thần Ông cười khanh khách:

- Lão phu có mang theo tên sư đệ bản lãnh rất cao siêu. Một chiêu đâm chết mười tám con rồi đang bay, thừa sức thắng được Tạ Ngân Long. lát nữa, lão phu cho hắn xuất trận với danh nghĩa rể của nhà họ Tiết.

Cả sảnh giật mình ngó dào dác, tìm xem ai là sư đệ của Thần Ông. Phần Tiết phu nhân thì biến sắc, run giọng hỏi:

- Bẩm Thần Ông. Đã nhận là rể thì không thể canh cải duyên phận được. Nhưng Thụy nhi mới mười chín tuổi đâu thể sánh duyên với một lão nhân.

Thì ra bà cho rằng sư đệ của một lão chín chục tuổi chẳng thể nào trẻ được. Cử tọa đều nghe rõ nên có chàng trẻ tuổi ấm ức lên tiếng:

- Nếu phải làm vợ một lão già thì chẳng thà Tiết tiểu thư lấy quách Tạ Ngân Long còn hơn.

Đám thanh niên đồng thanh khen phải. Riêng Lang Nha Mĩ Nhân thì biến sắc, mặt hoa buồn rười rượi, gượng cười bảo chàng câm:

- Công tử quả là tốt số. Sắp lấy được cô chị họ đẹp như tiên

Thuần Vu Kỳ nghiêm nghị lắc đầu, chấm trà viết:

- Ta là kẻ tật nguyên, chẳng thể để Tiết Mạn Thụy phải chịu thiệt thòi. Ta làm khổ Thuần Vu Tiệp là quá lắm rồi, mặt mũi nào mà đa mang thêm nữa.

Sâm Tú Linh chột bàng hoàng, hiểu rằng chàng ta cũng không hề có ý định lấy mình. Nàng đã tự nhủ là không để ý đến Thuần Vu Kỳ nữa, nhưng khi phát hiện đối phương chẳng lưu luyến gì mình thì lòng lại càng cay đắng, giận hờn.

Tú Linh chưa kịp nói gì thì nghe Thần Ông trả lời Tiết phu nhân:

- Không... Không... Tiểu sư đệ của lão phu còn rất trẻ, mặt mũi anh tuấn, tính tình thuần hậu, hiền lành. Chỉ ngại một điều là y ít nói và đã có hai vợ thì phải

Tiết Cao Vân thận trọng phát biểu:

- Nếu lệnh sư đệ trẻ trung, anh tuấn thì rất tốt, còn việc đa thê cũng chẳng sao. Người võ lâm thường không phân biệt chính thứ, quý hồ Thụy nhi được xem trọng ngang với hai người kia là được.

Thần Ông gật gù hỏi Trại Ngu Cơ:

-Tiểu nha đầu tính sao ?

Tiết Mạn Thụy đã ẩn nấp lén nghe ngóng cuộc thương lượng đòi nợ của cha mình và Tạ Ngân Long nên thấy rõ phong thái lạnh lùng tàn nhẫn, ác độc của họ Tạ. Nàng lại thích những nam nhân hiền hậu, ít nói nên quyết định lấy sư đệ của Thần Ông để giải trừ tai họa cho Tiết gia. Bởi thế Trại Ngu Cơ thẹn thùng đáp:

- Phận nữ nhi chỉ mong được nương tựa bậc anh hùng, dẫu thiệt thòi đôi chút tiểu nữ cũng vui lòng.

Huyền Cơ Thư Sinh không hổ danh là kẻ thông minh tuyệt thế, đoán ngay ra ẩn tình. Ông gặng hỏi:

- Sư bá. Vị sư thúc kia vì sao lại ít nói ?

Thần Ông thản nhiên đáp:

- Y bi câm thì làm sao nhiều lời được ?

Cử tọa giật bắn người, có kẻ bật cười rũ rượi, lên tiếng chế giễu:

- Té ra Thần Ông đang cố tìm vợ đẹp cho đứa sư đệ tật nguyên.

Và họ chột thức tỉnh, đứng cả lên nhìn về phía Thuần Vu Kỳ. Ở đây chỉ có mình chàng là người câm.

Trại Ngu Cơ cũng vậy, chăm chú quan sát chàng trai đang ngồi cạnh Lang Nha Mĩ Nhân, đoán rằng Sâm Tú Linh là một trong hai người vợ của chàng câm.

Tú Linh nổi tiếng võ lâm vì sự khó tính kén cá chọn canh, chưa bao giờ đi chung với một nam nhân nào. Nay nàng ta thân mật với chàng trai tật nguyên kia thì chắc hẳn chàng phải có điểm hơn người, cả về võ công lẫn nhân phẩm.

Hơn nữa, quả thực là dung mạo chàng câm rất đôn hậu, ôn nhu, dễ mến, đúng với lòng mơ ước của Trại Ngu Cơ. Ngoài ra, mặt chàng còn có những nét rất quen thuộc với Tiết Mạn Thụy. Dường như chàng ta khá giống Tiết Cao Vân, người mà Trại Ngu Cơ yêu thương, tôn kính nhất trên đời.

Nguyên nhân thâm kín khác chính là sự đố kỵ. Cùng đứng chung hàng ngũ võ lâm Tam Đại Mĩ Nhân, các nàng ghen nhau về nhan sắc và tính cách. Biết võ công mình không bằng Lang Nha Mĩ Nhân, Trại Ngu Cơ muốn chứng tỏ sự ưu việt trong nghề cầm, kỳ, thi, họa. Và muốn so sánh hơn thua thì chỉ có cách lấy chung chồng.

Vì những lý do rắc rối kiểu đàn bà kia, Trại Ngu Cơ cắn răng lên tiếng:

- Dẫu người ấy có bị á tật thì tiểu nữ cũng vinh hạnh được nâng khăn sửa túi.

Cử tọa hết hồn còn Thần Ông thì khoái trá cười dài:

- Hảo nhi nữ. Con quả có mắt tinh đời. Sư đệ của lão phu chính thực là thiên hạ đệ nhất kỳ nam tử, không ai hơn được.

Phu thê Thiết Cao Vân hơi ngán ngẩm vì có vẻ bị câm, nhưng Trại Ngu Cơ đã tuyên bố trước mặt quan khách, chẳng thể nào sửa đổi được nữa.

Dưới này, lòng Lòng Nha Mĩ Nhân cũng rối bời trước sự chọn lựa kiên quyết, chóng vánh của Trại Ngu Cơ. Chỉ mới gặp vài khắc mà Tiết Mạn Thụy đã nằng nặc đòi lấy Thuần Vu Kỳ, trong khi nàng cứ phân vân mãi. Không lẽ con bé có đôi mắt buồn rầu, ủ rũ kia lại sáng suốt hơn nàng ?

Cử tọa cũng xôn xao xì xầm, tự hỏi gã câm kia tán gái bằng cách nào mà được cả hai tuyệt đại mỹ nhân một lúc.

Ngạo Thế Thần Ông đã hớn hử đứng lên vẫy Thuần Vu Kỳ:

- Tiểu sư đệ. Người mau lên đây cho đàn gái xem mặt.

Chàng câm ngượng ngập rời bàn. Thấy Sâm Tú Linh rầu rĩ không đi theo, chàng nắm tay nàng lôi kéo và ra hiệu:

- Nàng hãy làm thông ngôn cho ta.

Tú Linh đành phải đứng lên, mặt đỏ bừng vì chàng cảm không chịu buông tay mình ra, cứ nắm chặt lấy.

Nàng bối rối hỏi:

- Công tử có lấy Tiết Mạn Thụỵ không ?

Thuần Vu Kỳ lắc đầu, ra dấu rằng mình sẽ khai ra thân phận thực, dùng danh nghĩa cháu ruột mà đại diện Tiết gia.

Lang Nha Mĩ Nhân cảm thấy vui nhưng càng thấm thía rằng mình cũng chẳng có phần.

Lên đến bàn chủ vị, Thuần Vu Kỳ vái Thần Ông và Huyền Cơ Thư Sinh nhưng lại khấn đầu quỳ lạy vợ chồng họ Tiết.

Lang Nha Mĩ Nhân nghiêng mình thi lễ xong, lên tiếng thay cho chàng cảm:

- Bẩm trang chủ và phu nhân. Tiện nữ là Sầm Tú Linh quê đất Hàm Đan, phụ trách việc thông ngôn cho công tử đây. Chàng ta tên thực là Thuần Vu Kỳ, cháu ruột của Tiết trang chủ.

Tiết Cao Vân sững sốt trợn mắt:

- Thực thế ư ? Chẳng phải mười bảy năm trước Kỳ nhi bị nước lũ cuốn mất hay sao ?

Thần Ông cười nhạt:

- Y đúng là đứa bé ấy đấy. Tại người hẹp hòi, từ bỏ em gái nên đâu biết việc cháu ruột đã tìm về ThuầnVu Gia Trang.

Nghe bậc kỳ nhân xác nhận, Tiết Cao Vân đã tin tưởng đến chín phần, ghen ngào bước đến đỡ cháu lên. Trên gương mặt chàng, lão nhận ra những nét đẹp của dòng họ Tiết.

Kinh Thiên Đại Hiệp sa lệ nói:

- Kỳ nhi, Cữu phụ quả là một kẻ tiểu nhân đáng khinh. Hai năm gần đây, ta vô cùng hối hận vì chuyện cũ và nhớ thương em gái hiền lành, thù mị nhưng chẳng còn mặt mũi nào đến Khai Phong. Kỳ nhi hãy gửi đến song thân của con lời tạ lỗi của ta.

Tiết phu nhân cũng nói vào:

- Đúng đấy, Kỳ nhi. Gần đây Cữu phụ người cứ bàn mãi việc đi Khai Phong song chưa đủ dũng khí

Thuần Vu Kỳ nở nụ cười độ lượng, khoa tay ta dấu. Sầm Tú Linh liền dịch:

- Công tử nói rằng phụ mẫu y không hề giận hờn, định sẽ đến Nam Dương để dự đám giỗ Tiết lão trang chủ vào tháng mười một sắp tới.

Tiết Cao Vân nghe lòng nhẹ nhõm, hớn hử kéo Thuần Vu Kỳ ngồi xuống cạnh mình. Chàng gật đầu cười với Trại Ngu Cơ rồi mới an tọa. Tiết Mạn Thụy cũng đón đả mời Sầm Tú Linh ngồi với mình.

Diễn biến bất ngờ này khiến cử tọa kinh ngạc, nhất là khi nghe Huyền Cơ Thư Sinh hỏi chàng câm:

- Vậy phải chăng công tử chính là người đã đuổi Đơn Nhai Chân Quân chạy khỏi Thuần Vu Gia Trang hồi mấy tháng trước ?

Chàng câm vừa gật đầu thì Lang Nha Mĩ Nhân đã ứng tiếng:

- Bẩm phải. Trận ấy công tử trở tài thần oai đậm Đổng lão ma mười bốn kiếm, tuy nhẹ nhưng cũng đủ để lão ta khiếp vía.

Quan khách ồ lên thán phục chàng câm vì bản lĩnh Chân Quân cao siêu nhất nhì giới võ lâm Sơn Đông và cả Hoa Bắc.

Song Thuần Vu Kỳ lại nhăn mặt, ra thêm nhiều dấu hiệu nữa. Sầm Tú Linh đỏ mặt ngưỡng ngừng giải thích:

- Công tử trách tiểu nữ đã không nói rõ sự tình. Thực ra công tử còn kém lão họ Đổng, trúng mười mấy phát chưởng Bồng Lai suýt chết.

Cử tọa không hề giảm sút lòng ngưỡng mộ mà còn thêm yêu mến vì tính trung thực, khiêm tốn của chàng trai tậ nguyên.

Định Sân đại sư cao giọng tán dương:

- Thiện tai. Thiện tai. Võ công đáng thán phục song nhân phẩm kia lại càng khiến bản tăng phải cúi đầu. Người trẻ tuổi thường kiêu ngạo, hiếm có ai khiêm tốn như Thuần Vu thí chủ.

Võ Đang Ngũ Tú chạnh lòng nên hử then đến mức mặt mày xám ngoét lại.

Mới là gần cuối giờ thân, vầng dương còn đỏ rực đằng tây nhưng Tiết trang chủ vì cao hứng mà thét gia nhân bày ngay đại yến để mừng cháu.

Chỉ hơn khắc sau, rượu thịt đã được dọn ra, nóng hổi và thơm nức mũi. Các nhà sư cũng có mâm cơm chay thượng hạng, ngồi khá xa đám người trần tục.

Tiết Cao Vân áy náy vì đã khắc nghiệt với em gái nên muốn đến bù cho cháu trai. Tục lệ Trung Hoa không cấm anh em họ lấy nhau nên ông định gả Tiết Mạn Thụy cho Thuần Vu Kỳ.

Hơn nữa, ông đã nhận ra ánh mắt nàng ngày càng nồng thắm đối với chàng câm.

Tiết trang chủ cười khà khà dọ hỏi:

- Tần lão tiên bối. Lúc này người bảo rằng Kỳ nhi đã có hai vợ. Một là con bé răng sởi này. Vậy đứa thứ hai là ai ?

Ngạo Thế Thần Ông cười đáp:

- Chính là dưỡng nữ của lệnh nội tên gọi Thuần Vu Tiệp nổi danh Đan Nhược Tiên Tử.

Thuần Vu Kỳ vô cùng kinh ngạc, không hiểu sao lão ta lại biết được mối tình bí mật của mình. Chàng không muốn người ngoài hiểu lầm, hại đến danh tiết của Sầm Tú Linh nên định cải chính nhưng Lang Nha Mĩ Nhân đã lên tiếng trước:

- Bẩm trang chủ. Tiểu nữ chỉ theo giúp đỡ công tử đây thôi chứ chẳng có tình ý hay danh phận gì cả.

Thuần Vu Kỳ cũng ra dấu rằng mình không thích đa thê. Nghe Tú Linh dịch lại như thế, Tiết Cao Vân cũng không tiện nói ra ý định gả con.

Tiệc tan, khách khứa được bọn tỳ nữ hướng dẫn về chỗ nghỉ ngơi. Khi cường địch đến họ mới phải ra tay, còn việc canh gác đã có đám gia đình nhà họ Tiết.

Thuần Vu Kỳ và Sầm Tú Linh thì vào khu hậu viện, ở chung dãy với chủ nhà. Họ quây quần trò chuyện đến tận giữa canh hai mới về phòng.

Song Thuần Vu Kỳ lại có khách, đó là Ngạo Thế Thần Ông và Huyền Cơ Thư Sinh

Tần lão nghiêm giọng trách móc:

- Sao người dám nhân lúc Trương sư bá vắng nhà mà bỏ núi ra đi ?

Thuần Vu Kỳ hổ thẹn, gượng cười ra dấu:

- Tiểu đệ từng xin phép hạ sơn tìm phụ mẫu. Gia sư bảo rằng khi nào luyện xong chiêu Hạc Tiểu Trùng Thiên thì mới được phép. Nhưng khi hoàn thành chiêu kiếm thì ân sư lại vắng mặt, tiểu đệ đành phải dặn dò trưởng bản rồi đi Khai Phong.

Thần Ông giật mình:

- Người đã luyện xong chiêu tuyệt kiếm ấy rồi ư ? Vậy sao người lại để cho suýt chết dưới tay Đơn Nhai Chân Quân ?

Thuần Vu Kỳ vui vẻ viết:

- Lần đầu xuất trận mà lại đụng ngay đại cao thủ, tiểu đệ hơi bối rối, trúng ngay một chưởng, bế tắc kinh Thủ Thái Âm Phế nên không thể thi triển được tuyệt chiêu. Nhưng nếu Đổng Chân Quân còn sống để tái đấu thì tiểu đệ quyết chẳng chịu thua.

Thần Ông hài lòng:

- Giải lắm. Ta chỉ lo lắng cho người đấy thôi. Thực ra, ngay lão phu mà đụng phải Bồng Lai Chưởng Pháp thì cũng không chắc sẽ thắng nổi.

Đến lượt Huyền Cơ Thư Sinh dặn dò Thuần Vu Kỳ sách lược đối phó với Tạ Ngân Long. Ông muốn chàng đả thương và bắt sống họ Tạ để khai thác tin tức về Công Lý Hội. Đêm ấy trôi qua rất yên lành vì đối phương không tập kích mà đến giờ dậu chiều hôm sau. Khách có mười bảy người kể cả Tạ Ngân Long.

Cao thủ Công Lý Hội đều mang loại mặt nạ thô sơ, da tái nét như người chết, chủ yếu để che dấu chân mục. Y phục của họ cũng không cùng màu, nhưng vũ khí đều là trường kiếm.

Riêng Tạ Ngân Long oai vệ trong bộ võ phục bằng gấm trắng, áo choàng đen. Gã lại rất anh tuấn chẳng khác gì Cửu Giang Thần Quyền lúc còn trẻ. Tuy nhiên, vẻ cao ngạo hiện rõ qua ánh mắt lạnh lùng, tàn khốc.

Khách để ngựa ngoài cổng, tiến vào đến sân gạch rộng phía trước khách sảnh thì gặp phe chủ nhà.

Thấy có cả sự hiện diện của gần hai trăm hào kiệt, lão già cầm lá cờ tam giác nhỏ thêu bốn chữ Công Lý Lệnh Kỳ, cười nhạt hỏi:

- Phải chăng trang chủ định ỷ thế hiếp cô, giết Tạ thiếu chủ để không còn ai đối nợ ?

Tiết Cao Vân đã được Huyền Cơ Thư Sinh dặn dò nên thản nhiên đáp:

- Lão phu không giết Cửu Giang Thần Quyền thì hà tất phải nhổ cỏ tận gốc ? Lão phu mời chư vị anh hùng đến đây để làm chứng cho kết quả hòa giải mà thôi.

Tạ Ngân Long quắc mắt hỏi:

- Thế trang chủ chọn điều kiện nào ?

Tiết Cao Vân cười mát:

- Lão phu sẽ cho đứa cháu gọi mình là cậu ruột ra tử đấu với người. Nếu thắng người sẽ có tất cả, bằng như thua người phải ly khai Công Lý Hội về làm gia nhân nhà họ Tiết.

Tạ Ngân Long bật cười cuồng ngạo:

- Lão làm gì có đứa cháu nào. Nhưng bổn thiếu gia chẳng thèm để ý đến tiểu tiết sẵn sàng bỏ qua. Chỉ mong rằng sau khi y chết lão đừng nuốt lời là được rồi. Bảo y bước ra đi.

Tiết Cao Vân quay lại ra hiệu cho Thuần Vu Kỳ. Chàng cầm chậm rãi xuất hiện, đứng đối diện Tạ Ngân Long và mỉm cười.

Họ Tạ tự xem mình là cao thủ số một trong giới trẻ cũng như trung niên nên rất xem thường đối thủ. Gã không thèm rút kiếm, ngạo nghễ nói:

- Chắc là tuổi người nhỏ hơn ta, hãy xuất thủ trước đi.

Thuần Vu Kỳ vui vẻ gật đầu đặt tay vào chuôi kiếm rồi chậm rãi từng bước ngấn, tiến về phía đối thủ.

Song phương mỗi lúc một gần khiến Tạ Ngân Long chột dạ. Chẳng lẽ gã tiểu tử kia định đến sát rồi mới ra tay ? Gã đã hứa không đánh trước, chẳng lẽ lại nuốt lời ?

Họ Tạ bắt đầu khẩn trương, bàn tay hữu xiết chuôi kiếm, sẵn sàng đối phó.

Người chung quanh cũng nín thở đợi chờ giây phút chạm mặt của hai đại kiếm thủ. Họ nhận ra sự tương phản giữa hai dung mạo, một thư thái tươi tắn và một căng thẳng, u ám. Về định lực và dũng khí thì Thuần Vu Kỳ hơn hẳn, song kiếm của ai nhanh hơn thì chưa rõ.

Có người lại lo sợ theo hướng khác đó là Trại Ngu Cơ Tiết Mạn Thụy. Nàng hồi hộp lên tiếng cảnh báo:

- Kỳ đệ coi chừng y tấn công trước ?

Bằng linh cảm diệu kỳ, nàng đã nhìn thấy tâm tư Tạ Ngân Long. Gã đã bị đờm lược của Thuần Vu Kỳ dọa khiếp, lòng tự tin bắt đầu lung lay. Kẻ ham tài háo danh, háo sắc như họ Tạ thì thường sợ chết. Gã lại chủ trương thà mình phụ người chứ chẳng để người phụ mình

Thế nên Trại Ngu Cơ vừa dứt câu thì Thuần Vu Kỳ cũng bước vào tầm sát thương của trường kiếm, và Tạ Ngân Long lập tức xuất thủ ngay.

Quần hào kinh hãi, chưa kịp than trời thì nghe tiếng thép chạm nhau vang dội, kiếm quang lóe sáng, sau đó là tiếng rú đau đớn. Chẳng cần nhìn cũng biết ai thọ thương vì người cầm không thể la hét hay đến thế được.

Quả đúng vậy. Tạ Ngân Long đã nhảy lùi xa hơn trượng. Trên thân trước lấm tẩm những vệt đo đỏ, mới đầu chỉ nhỏ như đồng xu, song ngày càng lớn dần vì máu loang ra, nhuộm hồng áo gấm trắng.

Mọi người phấn khởi reo hò vang dội, hoan hô tài khoái kiếm của Thuần Vu Kỳ. Chàng rút kiếm sau mà vẫn nhanh hơn đối phương một bậc.

Nhưng chàng cầm đã lại xông vào, không để Tạ Ngân Long mở miệng bái chiến. Họ Tạ đang đau thấu trời và sợ chết khiếp nhưng cũng phải chống đỡ những đường gươm vũ bão của đối thủ. Lão già đầu lĩnh Công Lý Hội biết thế đã cùng vội quát vang:

- Dừng tay. Bọn ta nhận bại.

Tiết Cao Vân sang sảng đáp:

- Chưa đủ hai trăm chiêu mà.

Đồng thời lão phát tay ra hiệu cho quần hào vây đánh mười sáu cao thủ Công Lý Hội.

Đã dám làm nghề đòi nợ mướn thì phải là những tay sừng sỏ, bởi thế phe Công Lý Hội bình thân tiếp chiến. Họ lập thành một kiếm trận hoàn hảo, vững chắc, hiên ngang chống đỡ với lực lượng đông đảo của đối phương.

Huyết Hồn kiếm pháp cực kỳ ảo diệu và hiểm ác, thủ thì kín như bưng, công thì nhanh tựa độc xà. Kết quả là sau hai khắc quát tháo, đe dọa, quần hào không phá nổi kiếm trận, mà còn bị thương bảy tám người. Quần hào giận dữ chửi bới ồm tỏi, tiếp tục công nhưng chỉ hoài công.

Ngạo Thế Thần ông đứng ngoài quan sát, lắc đầu khâm phục kẻ đã sáng tạo ra kiếm trận kia. Ông hiểu rằng cần có một vị tướng tiên phong phá trận. Và người đó chính là sư đệ của mình.

Lúc này, Thuần Vu Kỳ đã hoàn toàn áp đảo được đối phương nhưng không kết liễu. Thứ nhất là do chàng được lệnh bắt sống. Thứ hai là chàng rất thích thú với pho Huyết Hồn kiếm pháp.

Đây là cơ hội hiếm có để chàng tìm hiểu đường lối võ công của địch, để sau này đối phó với Công Lý Hội.

Tạ Ngân Long cũng biết vậy nhưng không có cách nào từ chối cuộc đọ kiếm không cân sức này. Bộ võ phục diêm dúa của họ Tạ đã bị đối phương chém nát, nhưng thân thể không bị thêm vết thương nào khác.

Gã cắn răng đem hết sở học ra chống đỡ, thấp thỏm lo sợ giây phút lìa đời. Nếu là kẻ không sợ chết, nhất tâm giao đấu thì chắc là gã đã thu hoạch được nhiều lợi ích về kiếm thuật, khi được so kiếm với một bậc thầy trong nghề

Ngạo Thế Thần Ông nóng ruột quát lớn:

- Sư đệ mau kết liễu họ Tạ rồi sang đây phá kiếm trận.

Tạ Ngân Long kinh hoàng, tưởng lão già kia ra lệnh giết mình. Niềm tuyệt vọng đã biến thành cơn giận dữ, gã nghiêng răng xuất chiêu Huyết Hồn Cửu Chuyển, một chiêu đổi mạng chỉ công mà không có thủ.

Thuần Vu Kỳ thấy chín đạo kiếm quang bay đến, mỉm cười vung kiếm đánh liền một trăm lẻ tám thế, dẹt nên màn lưới mềm mại đón lấy chín kiếm ánh sáng rực kia.

Tiếng thép ngân dài và Tạ Ngân Long phát hiện thanh kiếm của y nặng trĩu, đường kiếm chậm lại cứ như vướng níu hàng ngàn sợi tơ vô hình. Rồi gã nghe ngực và cổ họng lạnh toát bởi hơi thép. Gã khiếp vía rú lên, chẳng còn chút sức lực nào nữa.

Nhưng Thuần Vu Kỳ đã trở bản gỗ nhẹ và hai huyết Kiên Tĩnh trên vai họ Tạ, rồi lướt đến vươn tay tả điểm thêm vài huyết đạo nữa.

Thấy Thần Ông hớn hở lướt đến, chàng bỏ mặc thân thể bất động của Tạ Ngân Long cho lão rồi phi thân về phía kiếm trận.

Chàng bật cười khi thấy Lang Nha Mĩ Nhân và Trại Ngu Cơ đang sát cánh tấn công vào phương vị Đông Bắc của Huyết Hồn kiếm trận. Theo Tiên Thiên Bát Quái Đồ của vua Phục Hy thì hướng Đông Bắc thuộc cung Tốn. Nhưng trong Hậu Thiên Bát Quái của vua Văn Vương nhà Chu thì đấy lại là cung Khôn.

Thuần Vu Kỳ đến sau lưng hai nữ hiệp ú ớ lên tiếng gọi. Họ mừng rỡ nhảy lùi nhường trận địa cho chàng cầm.

Thuần Vu Kỳ lao lên, vung kiếm tấn công cả hai tên kiếm thủ kia cùng một lúc. Màn kiếm ảnh của chàng mở rất rộng, mờ mờ và mịt mù tựa sương thu. Màn sương ấy như bị thổi mạnh về phía mục tiêu và bao trùm lấy.

Đây là một chiêu gốc trong pho Thuần Dương Kiếm Pháp, có tên là Động Tâm Phún Tửu.

Hai gã kia quật cường liên thủ, dùng hai chiêu tương hợp trong Huyết Hồn Kiếm Pháp mà chống đỡ. Hai thanh kiếm không hề vướng víu, cản trở nhau mà lại hòa làm một, tạo nên bức màn thép kiên cố và kín đáo.

Nhưng tiếc rằng, lúc này Tạ Ngân Long đã từng thi triển hai chiêu ấy với Thuần Vu Kỳ. Cho nên, từ trong màn kiếm ảnh mờ mờ kia, co hai giọt rượu long lanh bay vút vào ngực và bụng của hai gã sứ giả.

Thuần Vu Kỳ đã điểm nhanh hai nhát kiếm xuyên qua chỗ sơ hở đâm thủng người kẻ địch. Hai nạn nhân rú lên rồi ngã quỵ, báo hiệu sự suy tàn, sụp đổ của kiếm trận.

Huyết Hồn kiếm Trận ảo diệu ở chỗ hợp bích, không vị trí nào bị đơn độc cả. Nhưng kiếm của Thuần Vu Kỳ nhanh đến mức có thể hạ thủ cả hai người cùng một lúc.

Chàng cầm không dừng lại mà vút qua xác hai nạn nhân, lọt vào trung cung. Không thể tiếp tục chiến đấu khi có kẻ địch sau lưng nên bọn kiếm thủ đành phải giải tán kiếm trận biến thành bảy cặp đấu lưng.

Đấu pháp này tuy hợp lý nhưng hiệu quả không cao vì phe đối phương quá đông. Cho nên, bọn sứ giả Công Lý Hội thương vong gần hết. Đáng sợ thay, bất cứ tên nào ngã xuống vì thương tích, không còn chiến đấu được nữa thì đều nhai nát thuốc độc giấu sẵn trong miệng mà tự sát. Mọi người đã hiểu vì sao Công Lý Hội luôn giữ được bí mật của mình.

Kẻ cuối cùng còn đứng vững là một hán tử tóc đen, y phục đen, người tầm thước, to ngang, dáng vóc vạm vỡ, rắn chắc. Bản lĩnh gã khá nhất, hơn cả lão già cầm lệnh kỳ.

Lão ta cũng đã chết dưới tay Kinh Thiên Đại Hiệp và Định Sơn đại sư.

Đối thủ của gã áo đen chính là Thuần Vu Kỳ. Chàng cầm sớm nhận ra võ công cao siêu của gã ta nên chặn đánh từ ngay khi kiếm trận tan vỡ. Thuần Vu Kỳ ngạc nhiên trước mạnh của cánh tay đối thủ. Biểu hiện một công lực thâm hậu, hoặc thần lực bẩm sinh nếu gã còn trẻ.

Đường kiếm của y mãnh liệt, chỉ kém Nhai Chân Quân một bậc.

Tuy nhiên Thuần Dương kiếm pháp của chàng thuộc loại chí nhu, mềm mại nhưng bền chắc. Đúng với tinh thần của Đạo giáo. Do vậy, Thuần Vu Kỳ không hề bối rối, chỉ sau hai chục chiêu đã đâm thủng bắp tay hữu đối thủ. Và sau đó chàng tấn công liên miên bất tuyệt, vây kín gã áo đen bằng chiếc kén dẹt bằng thép

Hán tử áo đen điên cuồng phát chiêu nhưng không sao thoát khỏi màn lướt kiếm ma quái. Gã giận dữ hét lên rồi thay đổi đấu pháp, thi triển một loại kiếm pháp khác vì biết bằng Huyết Hồn kiếm pháp hoàn toàn vô dụng trước chàng trai áo gấm xanh kia.

Tiếng hét phẫn nộ của người cầm rất khác lạ nên Thuần Vu Kỳ thức ngộ rằng đối phương cũng tậ nguyên như mình. Đồng bệnh tương lân, chàng mất hẳn sát khí, không còn muốn giết hoặc đả thương gã áo đen nữa. Thực ra, này giờ chàng cũng nường tay vì mấn tài.

Pho kiếm pháp mới của gã Hắc y hoàn toàn khác với tuyệt học Huyết Hồn. Gồm những chiêu thức cương mãnh đường chính, ảo diệu nhưng không độc, rõ ràng là sở học của người quân tử. Đường như gã áo đen đã khổ luyện rất nhiều năm pho kiếm này. Đường gươm điêu luyện, nhẹ nhàng, bộ pháp uyển chuyển đẹp mắt. Tuy thế, hiệu quả sát địch đương nhiên không bằng Huyết Hồn Kiếm pháp, có lẽ gã ta muốn được chết như một đệ tử danh môn chính phái.

Quần hào đã rảnh tay, vây quanh để quan chiến, đồng thời đề phòng gã Hắc y đào tẩu. Huyền Cơ Thư Sinh cau mày hỏi Ngạo Thế Thần Ông:

- Sư bá có nhận ra lai lịch của pho kiếm kia không ?

Thần Ông cau mày tư lự:

- Nếu ta không lầm thì đây là Càn Dương Kiếm Pháp của Vô Ngôn Kỳ Hiệp Thân Diên Huân. Lão ta một đời chính trực, không ngờ hậu duệ lại sa vào tà đạo.

Lúc này, Trại Ngu Cơ Tiết Mạn Thụy xem đấu đã chán mát, muốn vào trong tắm gội vì mồ hôi đã ướt áo, mặt mũi lấm lem vì bụi. Người đẹp thì chẳng thể ở dơ được.

Bởi vậy, nàng nũng nịu cất giọng oanh vàng:

- Kỳ đệ hãy mau kết thúc trận đấu đi, ta mỗi chân lấm rồi.

Thuần Vu Kỳ cũng đã tìm ra chủ ý, liền xuất tuyệt chiêu, trường kiếm trong tay bay lượn vun vút, chém liền một lúc tám mươi một thế. Thép chạm thép tinh tang và vũ khí của gã áo đen rơi xuống mặt sân gạch, còn mũi kiếm của Thuần Vu Kỳ đã đặt vào cổ họng đối phương.

Chàng đã gõ nhẹ vào huyệt Liệt Khuyết trên cổ tay khiến gã Hắc y phải buông kiếm. Nhưng chàng không giết gã mà mỉm cười dùng tay tả ra dấu bảo gã hãy đi đi. Sau đó chàng thu kiếm về.

Hán tử áo đen giật mình ngỡ ngác dùng tay bõ lại:

- Người cũng câm ư ?

Thuần Vu Kỳ gật đầu vui vẻ xác nhận.

Hành động thả hổ về rừng của Thuần Vu Kỳ đã sai với kế hoạch, nhưng không ai lên tiếng ngăn cản cả.

Chàng tạt nguyên nên có quyền thương tiếc kẻ cùng chung cảnh ngộ.

Bỗng hán tử áo đen quì xuống chống tay khấu đầu, lạy theo kiểu các võ sĩ thường dùng, rồi gã lộ mặt nạ, để lộ dung mạo răn rỏi, đầy khí phách. Đôi mắt gã chỉ có một mí nhưng không nhỏ. Gã nhìn Thuần Vu Kỳ với vẻ ai oán, trong lúc đôi môi đầy nở nụ cười thân thiện.

Song từ khoe miệng hán tử kia ứa ra dòng máu đen và gã gục ngã.

Toàn trường kinh ngạc ồ lên, riêng Thuần Vu Kỳ thì lại phản ứng khác.

Chàng thò tay lên cổ giật đứt dây tơ, lấy viên Ty Tà Thần Châu màu vàng nhạt bước đến nhét vào miệng nạn nhân. Kỳ diệu thay, chỉ lát sau hán tử mở mắt, ngỡ ngàng nhận ra rằng vẫn còn sống. Gã nhả cái vật trong miệng ra, trả cho ân nhân rồi liền xếp bằng vận khí trực độc.

Thấy thế, Thuần Vu Kỳ bèn giúp y, truyền công lực của mình qua huyết Mệnh Môn.

Nửa khắc trôi qua, hán tử áo đen xả công, quỳ lạy chín lạy và ra hiệu rằng mình xin làm thủ hạ của Thuần Vu Kỳ.

Mọi người hân hoan trước kết cuộc bất ngờ này, bật cười dòn dã.

Huyền Cơ Thư Sinh hỏi ngay:

- Túc hạ danh tính là gì ? Có phải là truyền nhân của Vô Ngôn Kỳ Hiệp Thân Diên Huân hay không ?

Gã áo đen gật đầu rồi đưa ngón tay viết vào không khí mấy chữ để xưng tên tuổi: Hách Nham, ba mươi bảy tuổi.

Rồi gã nghiêm sắc mặt, dùng tay ra một loạt dấu hiệu, Lang Nha Mĩ Nhân giật mình giải thích:

- Y báo rằng lực lượng tiếp viện của Công Lý Hội sẽ đến đây lúc giữa canh ba. Chúng đông khoảng hơn trăm, có trang bị cả hỏa khí.

Tiết Cao Vân tái mặt bảo Huyền Cơ Thư Sinh Lưu Thiếu Kỳ:

- Vậy thì phải phiền Lư Đại Ca về cầu viện một chuyến vậy.

Lư lão gật đầu, quay lại bảo gã đệ tử trẻ tuổi:

- Người hãy kéo hết lực lượng về đây trước giữa canh hai.

Đệ tử của họ Lư tên gọi Dịch Hoài Giang. Tuổi độ đôi mươi mặt mũi xinh xẻo và có tật hay cười. Gã cười một cái rồi mới chịu rảo bước.

Ngạo Thế Thần Ông chợt nhảy dựng lên và than trời:

- Chết rồi. Lão phu không biết đối phương đều ngâm thuốc độc nên quên khóa xương hàm Tạ Ngân Long. Không chừng gã đã tự sát rồi.

Nói xong, lão chạy như bay vào tu viện. Ở đây, Huyền Cơ Thư Sinh mời tất cả vào đại sảnh để bàn kế hoạch đối phó với đại quân của Công Lý Hội.

Quần hào vừa an tọa thì Ngạo Thế Thần Ông ra đến, nhăn nhó nói:

- Thật là tai họa. Tiểu tử họ Tạ đã cắn vỡ độc hoàn chết queo rồi.

Tiết Cao Vân tái mặt xót xa:

- Tội nghiệp cho Tạ hiền diệt. Ta còn mặt mũi nào mà gặp Tạ đại huynh ở chốn hoàng tuyền nữa đây ?

Nhưng Hách Nham đã ra dấu với Lang Nha Mĩ Nhân và Tú Linh đứng lên nói:

- Hách Nham bảo rằng gã Tạ Ngân Long kia là giả mạo.

Tiết Cao Vân mừng rỡ:

- Nếu thế thì lão phu cũng đỡ áy náy lương tâm

Huyền Cơ Thư Sinh bắt đầu hỏi Hách Nham rất kỹ về sức mạnh toán viện binh Công Lý Hội, rồi ra kế sách cự địch.

Cơm tối mau chóng được dọn để mọi người có sức mà chiến đấu. Sau đó ai nấy về vị trí của mình.

Riêng Hách Nham thì đi theo Thuần Vu Kỳ và phe chủ nhà vào hậu viện để khai báo nội tình Công Lý Hội cũng như lai lịch của gã.

Những tiết lộ ấy xin để hồi sau, chúng ta tập trung vào trận đánh sắp tới

Huyền Cơ Thư Sinh Lư Thiếu Kỳ là người đa mưu túc trí, giỏi nghề bày binh bố trận nên đã có kế sách cự địch. Để đề phòng hỏa công, ông cho đặt những lu nước ở

khắp nơi, và sai tưới ướt toàn bộ cây cỏ trong Tiết gia trang. Nhà cửa trong trang đều được xây bằng gạch đá rất khó bắt lửa. Ngay cả rèm cửa sổ cũng bị tháo xuống.

Chưa đến giữa canh hai thì Dịch Hoài Giang đã đưa viện quân về đến. Đây là những chàng dũng sĩ áo nâu, đầu quấn khăn cùng màu, hông mang đao, vai khoác cung tên.

Đứng đầu toán quân trăm người này là một lão nhân tuổi sáu mươi, võ phục lam đậm, vóc dáng thâm thấp và to béo. Môi dày, mũi tẹt, mắt hí, là những nét đặc trưng của người Mông Cổ, dù cho lão ta mặc Hán phục.

Người này quả đúng là có mang nửa dòng máu Mông Cổ trong huyết quản vì mẹ là người Hán. Tên của ông ta do vậy mang họ Oa thô kệ nhưng tên Ngọc Giao rất đẹp.

Cha của Oa Ngọc Giao xưa kia là một sắc mục Mông Cổ cuối đời nhà Nguyên. Nhưng do tác động của bà vợ người Hán, vị sắc mục này đã che chở và cung cấp vàng bạc cho quân khởi nghĩa của Chu Nguyên Chương. Nhờ đó khi Minh Thái Tổ lên ngôi đã để cho lão già Mông Cổ này giữ lại tài sản và ruộng đất của mình. Khu vực rộng hai ngàn mẫu ruộng kia giờ đây thuộc sở hữu của Oa Ngọc Giao.

Là người hiếu võ, giỏi đao pháp và thuật xạ tiễn, Oa Ngọc Giao liền thu nhận đệ đệ, thành lập Thần Xạ Bang. Thực ra, Oa lão chẳng hề có tham vọng dương danh thiên hạ mà chỉ khoái làm Bang thủ, thế thôi.

Thủ hạ của lão chính là những tá điền trẻ tuổi cày cấy trên ruộng đất nhà họ Oa. Nhưng đã xây thóc thì không thể bông em nên nhà họ Oa phải nai lưng nuôi đám bang chúng kia suốt mấy năm nay. Rốt cuộc thì Oalão sạt nghiệp, phải cầm cố ruộng đất cho Tiết Cao Vân.

Huyền Cơ Thư Sinh có óc nhìn xa trông rộng đã xúi Kinh Thiên Đại hiệp kết giao với họ Oa. Hàng tháng Tiết Gia Trang đều gửi bạc nuôi dưỡng trăm quân của Thần Xạ Bang, cũng như biếu xén ngài Bang chủ nghèo đói. Do vậy vừa nhận được lời kêu gọi là Thần Xạ Bang lên ngựa đi ngay.

Sau khi ôm ấp, chào hỏi chủ nhà một cách thắm thiết. Oa Ngọc Giao cười híp cả mắt lại và sang sảng nói:

- Tiết lão đệ cứ yên tâm. Thủ hạ của lão phu đều là những tay thần tiễn, bách bộ xuyên dương, dẫu là ban đêm cũng không hề trật.

Tuy lúc đầu có ý lợi dụng nhưng về sau Tiết Cao Vân càng thực tâm yêu mến lão già Mông Cổ thô lỗ, trung thực này. Ông cảm động đáp:

- Oa lão ca quả là người chí tình chí nghĩa.

Còn dư dả thời gian nên toàn thể Thần Xạ Bang được mời vào sảnh ăn uống. Không ai đụng đến rượu, chứng tỏ họ đã được huấn luyện chu đáo.

Sau đó, trăm tay thiện xạ được bố trí theo kế hoạch của Huyền Cơ Thư Sinh.

Trong chiến tranh, người ta dựa vào địa hình địa vật của chiến trường mà có chiến thuật thích hợp. Vì thế chúng ta nên biết sơ qua cách kiến trúc của Tiết Gia Trang.

Là một cơ ngơi ở ngoại thành, đất đai rộng rãi nên cách xây dựng khác hẳn trong thành. Nghĩa là lớn hơn Thuần Vu Gia Trang về diện tích.

Tiết Gia Trang có hình chữ nhật ngang bốn chục trượng, dài năm chục, được vây quanh bởi bức tường đá núi cao trượng rưỡi, được tô vữa nhẵn nhụi. Nhà cửa trong trang đều thaymặt về hướng chính Nam, còn cổng lớn thì mở ở góc Đông Nam.

Một dải đất trống chiều ngang chín trượng chạy dọc theo chân tường vây, trồng cỏ ngắn và có những bồn hoa bụi. Ngoài tác dụng thẩm mỹ, khoảng trống này còn mang mục đích phòng thủ nữa vì những cây lựu thấp, thưa lá kia chẳng phải là nơi đạo tặc có thể ẩn nấp. Đêm đêm, đàn chó mấy chục con được thả ra, phát hiện ngay những kẻ vượt tường.

Tiết Gia Trang được chia làm hai phần rõ rệt. Phần tiền trang gồm tòa đại sảnh lớn và những căn biệt xá dành cho khách khứa. Phần hậu trang được ngăn cách với phần trước bởi một bức tường cao hơn đầu người, trở những vòm cửa tròn để qua lại. Bức tường này còn bao bọc trọn vẹn khu hậu trang, gồm nhà cửa, hoa viên

Đêm nay, tiền trang chỉ được bố trí chục tay cung trên nóc đại sảnh, kỳ dư đều dồn hết về phía sau. Chắc chắn phe đối phương sẽ tập trung quân vào khu vực này.

Quả đúng như tiên liệu của Huyền Cơ Thư Sinh, khoảng giữa canh ba, đội quân Công Lý Hội vượt tường ở ba hướng Bắc, Đông, Tây.

Trên dải cỏ phòng vệ kia trồng một hàng cây thông lá kim cao vút để lấy bóng mát và để treo đèn. Người giàu có thường phải lo ngay ngáy, sợ trộm cướp nên hàng tháng Tiết Gia Trang phải tốn kém chi phí cho hàng trăm cây đèn lồng, bóng pha lê, đốt bằng dầu mỡ kia. Suốt bao năm tỏa sáng vô ích, giờ đây lũ đèn ăn hại ấy mới phát huy tác dụng, soi rõ những kẻ xâm nhập.

Bây chớ đã lên tiếng trước, sửa inh ỏi, nên phe Công Lý Hội phải mau chóng tiếp cận mục tiêu. Khung cảnh yên tĩnh tối tăm của khu hậu trang chứng tỏ chủ nhà đã ngủ

say, khiến khách dạ hành yên tâm, tin rằng họ sẽ trở tay không kịp. Cuộc tập kích bất ngờ này chỉ có một người biết đó là Hách Nham. Nhưng gã là người cương liệt, không trở về tức là đã chết chứ chẳng bao giờ đầu hàng.

Công Lý Hội chỉ sai ở một điểm là Thuần Vu Kỳ đã dùng Tỳ Tà Thần Châu cứu mạng Hách Nham. Giải cả chất độc mãn tính trong người họ Hách, giúp gã thoát khỏi sự khống chế của tà ma.

Kết quả của sai lầm ấy là loạt tên cực kỳ chính xác của Thần Xạ Bang cắm vào cơ thể những vị khách quý. Cả ba mặt đều vang lên tiếng kêu gào rùng rợn. Tổng cộng có đến gần năm chục gã kiếm thủ Hắc y của Công Lý Hội bị thương vong. Số còn lại cố trấn tĩnh xông lên, ném những trái cầu đen sì về phía khu nhà hậu viện

Lửa bùng lên trên mái ngói, trên sân cỏ dọc hành lang nhưng chẳng cháy được lâu. Khắp nơi đều ướt nhẹp và lực lượng chữa cháy đã thủ sẵn bao đay, chặn mềm nhúng nước.

Công Lý Hội thiệt hại mới chỉ một phần ba nhân số và còn gần trăm tên hung hãn tràn lên, chạy theo hình chữ chi để tránh tên. Không để đối phương đến quá gần, phe chủ nhà lao ra chặn đánh ngay dưới hàng thông. Khu vực này sáng sủa, thuận lợi cho các cung thủ Thần Xạ Bang buông tên hỗ trợ phe nhà

Tiếng quát tháo, tiếng rên, tiếng vũ khí chạm nhau đã làm náo loạn màn đêm u tịch của vùng đồi chè.

Bách tính trong những nhà gần đấy đều thức giấc, gõ mõ tre và chiêng để báo động. Họ là công nhân hái chè của Tiết Gia Trang nên lo lắng cho chủ. Một số trai tráng khỏe mạnh vác gậy và giáo mác kéo nhau đi về hướng ngọn đồi.

Lúc này, cuộc chiến bên trong Tiết Gia Trang đang cực kỳ khốc liệt. Bởi Công Lý Hội đã điều đến đây toàn những cao thủ kiệt xuất. Gã Hách Nham chỉ biết sơ kế hoạch và quân số chứ không rõ nội tình.

Trong toán hắc y bịt mặt hung hãn kia có ba người võ công lợi hại. Không những họ giỏi kiếm pháp mà còn tinh thông cả Phách Không Chưởng Lực. Từng đạo chưởng kinh mãnh liệt giáng vào cơ thể nạn nhân khiến máu tươi phun ra và tiếng rú lia đời ghê rợn.

Các cung thủ Thần Xạ Bang vội tập trung bắn vào ba cường địch. Song đối phương dễ dàng chống đỡ bằng những đường gươm nhanh nhẹn và chuẩn xác. Ba hảo thủ đáng sợ kia cùng tấn công mạn Tây chứ không phân tán, có lẽ hướng này là mũi chủ công. Đã có gần mười hào kiệt bỏ mạng dưới tay bọn họ.

Huyền Cơ Thư Sinh cùng các cao thủ chủ chốt đang đứng trên mái ngói để bao quát trận chiến. Huyền Cơ Thư Sinh thấy ba kẻ địch kia quá lợi hại, liền phân công Ngạo Thế Thần Ông, Định Sơn đại sư và Thuần Vu Kỳ chặn đánh.

Thần Ông nhăn mặt bảo:

- Kỳ đệ. Cái gã chính giữa khó chơi nhất, nhường cho người đấy. Lão phu già cả, lười biếng rèn luyện nên chẳng thể địch lại y.

Đây chẳng phải là lời tự khiêm mà chính là sự thực. Thân thể con người tàn tạ, suy kiệt dần theo tuổi tác, chỉ có những kẻ siêng năng, cần mẫn luyện tập thì bản lãnh mới tăng tiến, bằng như lười nhác thì võ công, sức lực đều sa sút vì năm tháng.

Nói xong, Ngạo Thế Thần Ông lao vút xuống đất chặn đầu gã Hắc y mé tả. Trước đó, Định Sơn đại sư cũng đã đối diện với gã bên phải. Thuần Vu Kỳ vội nối gót họ, nhận phần của mình.

Gã này đang phóng tay tàn sát, cố tiến về phía Kinh Thiên Đại Hiệp Tiết Cao Vân. Gã mà bắt được họ Tiết thì xem như thành công. Tiết Cao Vân cùng ái nữ Trại Ngu Cơ đang sát cánh đương đầu với ba gã Hắc y lực lưỡng. Ông hơi nhỉnh hơn hai đối thủ một chút song Tiết Mạn Thụy lại kém kẻ thù. Do vậy, thỉnh thoảng Kinh Thiên Đại Hiệp phải đỡ đòn hộ con gái.

Tiết Cao Vân phần nộ vì cái thế dằng co này, găm vang như sấm. Ông nổi danh lại hiệp mà bị cầm chân bởi ba gã vô danh, bảo sao không tức giận ?

Mặt trận xung quanh cũng không kém phần khốc liệt, số thương vong của hai bên xấp xỉ nhau. Ấy là nhờ phe Tiết Gia Trang biết trước được, bố trí các cung thủ trên mái ngói hỗ trợ quần hào, nếu không thì phòng tuyến đã vỡ lâu rồi

Mạn Bắc giao cho Võ Đang Ngũ Tú chỉ huy phòng vệ. Năm gã này tuy kiêu ngạo, đáng ghét nhưng đều có thực tài và dũng khí không nhỏ. Họ tả xung hữu đột chiến đấu, giết được nhiều kẻ địch nhưng thân thể cũng đầm máu vì thương tích. Bản lãnh của bọn Hắc y đều rất cao cường khiến Ngũ Tú phải lao đao và thức ngộ được rằng võ nghệ của mình còn chưa đủ để ngạo thì võ lâm.

Mạn Đông do Lang Nha Mĩ Nhân, Bang Chủ Thần Xạ Bang và các cao tăng Thiếu Lâm Tự trấn giữ. Năm nhà sư này đều là sư đệ của Định Sơn nên võ công siêu quần, nghề đánh thiền trượng đã đạt đến độ cao thâm. Song bị ràng buộc bởi ngũ giới nên họ chỉ cố gắng đỡ thương địch chứ không sát hại. Như thế cũng quá đủ vì lực đạo của những cây thiền trượng bằng thép nặng bốn chục cân này rất đáng sợ, dẫu chỉ chạm vào tứ chi cũng dư khiến xương cốt đối phương gãy lìa, không thể tái chiến.

Thần Xạ Bang chủ Oa Ngọc Giao tuy có thân hình phục phịch, nặng nề nhưng đao pháp thì lại nhanh đến bất ngờ. Lão vũ lộng thanh đao thép rờng một cách nhẹ nhàng, khinh khoái nhờ sức lực của cánh tay như cột đình.

Huyết Hồn Kiếm Pháp của Công Lý Hội chủ thiên về sự quỷ dị, hiểm độc nhưng không sao địch lại đường đao vững chắc và nặng tựa ngàn cân của họ Oa.

Lão già gốc Mông Cổ này có đẩu pháp vô cùng cương mãnh, liêu lĩnh, sẵn sàng nhận lấy vài vết thương nho nhỏ, quý hồ đoạt mạng đối phương. Mũi kiếm chưa kịp đâm xuyên lớp thịt mỡ dày trên người lão thì kẻ địch đã mạng vong vì lưỡi đao. Thương thế do đao gây ra trầm trọng gấp bội trường kiếm. Rốt cuộc, tuy Thần Xạ Bang Chủ trông thê thảm bởi máu me nhưng lão vẫn ung dung nở nụ cười khoái trá vì giết được khá nhiều địch nhân. Lão thích thú được thi thố sở học bao năm chăm chỉ rèn luyện, quyết nhân dịp này dương danh Thần Xạ Bang.

Lang Nha Mĩ Nhân thì khác hẳn họ Oa. Nàng là nữ nhân nên chẳng thể hùng hục lao vào, đưa tấm thân ngọc cho bọn Hắc y tàn phá.

Do vậy, Sầm Tú Linh dựa vào thân pháp ảo diệu và pho kiếm pháp gia truyền mà chiến đấu. Nàng vốn đã là người có bản lĩnh cao siêu, trên đường đi lại được Thuần Vu Kỳ chỉ dạy thêm nên giờ đây càng bội phần lợi hại. Sát cánh với Tú Linh là gã cầm Hách Nham, họ Hách luôn chú tâm bảo vệ phía sau lưng để mỹ nhân yên tâm sát địch.

Nguyên tắc bảo mật của Công Lý Hội là phân tán mỏng, chỉ mình tổ trưởng biết mặt các tổ viên. Kể đến là phân đàn chủ từng địa phương quản lý các tổ trưởng. Còn tổng đàn thì nắm các phân đàn chủ. Tóm lại là các hội viên không rõ mặt nhau, cấp dưới không biết lai lịch cấp trên. Hách Nham nằm trong lực lượng Thiên Cương Kiếm Sứ, gồm ba mươi sáu người, trực thuộc tổng đàn.

Lần này, họ Hách được lệnh hộ tống Tạ Ngân Long đến Tiết Gia Trang. Tuy chỉ một mình Thiên Cương hộ pháp biết mặt thực của Hách Nham nhưng gã vẫn cẩn thận bôi đen mặt mũi, da cổ và lưng bàn tay.

Trong bộ dạng xấu xí này, Hách ham thoải mái thi triển Càn Dương kiếm Pháp và dễ dàng lấy mạng những gã đồng đảng cũ. Họ Hách thông thạo Huyết Hồn kiếm pháp, biết trước từng thức kiếm, từng sơ hở nên bọn Hắc y chết rất nhanh chóng.

Vậy là mặt trận hai mạn Bắc và Đông vững vàng, chẳng có gì đáng lo ngại. Chúng ta sẽ quay lại trận địa phía Tây để xem thử.

Lúc này, gã Hắc y tinh thông kiếm chưởng kia chỉ còn cách đấu trường của cha con họ Tiết hai trượng.

Có lẽ gã cho rằng bắt sống Trại Ngu Cơ dễ dàng hơn và có tác dụng hơn nên đã chọn nòng làm mục tiêu. Kinh Thiên Đại Hiệp thương con tất phải mau bóng qui hàng, chấp nhận mọi điều kiện.

Do vậy, Hắc y nhân đề khí tung mình về phía con mồi. Gã định sẽ giáng cho Tiết Cao Vân một chưởng để ngăn chặn, còn trường kiếm thì khóa chặt sĩ khí của Tiết Mạn Thụ rồi khống chế. Nhưng gã chỉ vừa vung tả thủ thì chợt phát hiện từ mé hữu có đạo kiếm quang rực rỡ bay đến, mang theo những âm thanh kỳ lạ. Đây là do trường kiếm của đối phương bay lượn với tốc độ sao băng, xé nát không gian mà tạo thành.

Hắc y nhân kinh hoàng trước chiêu kiếm kỳ tuyệt ấy, vội sà nhanh xuống đất, cử kiếm chống chọi. Nếu cứ lơ lửng trên không, gã sẽ bị thiệt thòi.

Luồng kiếm quang kia chụp xuống đầu Hắc y nhân, thép chạm thép chát tai. Dù đã dồn hết công lực vào chiêu Ma Vân Tế Thủ, dẹt màn lưới thép che kín đầu, Hắc y nhân vẫn không giải phá được chiêu kiếm của kẻ mới đến. Gã rú lên đau đớn vì những vết thương ở cánh tay cầm kiếm và trên mặt. Thương tích không nặng nhưng cũng đủ để nạn nhân thất kinh

Chiếc khăn che mặt đã bị chém rách rơi xuống đất, để lộ dung mạo của một lão nhân tuổi lục tuần khá anh tuấn. Tiếc rằng bốn vết kiếm đã huỷ hoại dung nhan của ông ta. Nhận ra đối thủ chỉ là một chàng trai trẻ tuổi, mặt mũi hiền lành. Lão vừa then vừa giận xông vào đòi nợ

Chàng trai áo lam kia chính là Thuần Vu Kỳ của chúng ta. Tuy đắc thủ ngay chiêu đầu nhưng chàng chẳng hề dám đắc ý vì biết rằng mình chỉ nhờ thế bất ngờ. Lúc còn đứng trên mái ngói quan sát, chàng đã nhận ra rằng bản lãnh của lão nhân này chẳng kém Đơn Nhai Chân Quân Đồng Hoa Phát

Thuần Vu Kỳ không e ngại Huyết Hồn Kiếm Pháp mà chỉ ngán Phách Không Chưởng Lực của lão ta. Số người luyện công phu Phách Không Chưởng trên giang hồ khá hiếm vì nó đòi hỏi một nguồn chân khí thật thâm hậu, dồi dào. Hai là môn công phu ấy đi ngược với đạo luyện khí dưỡng sinh.

Căn bản của nền khí công Trung Hoa là thu thập linh khí trong vũ trụ bằng phương thức Thổ Nạp, dồn về Đan Điền, tạo thành dòng chảy tuần hoàn trong cơ thể.

Do vậy, việc đưa luồng chân kia ra ngoài qua hình thức chưởng phong hoặc chỉ lực, đều có hại. Sau mỗi trận đấu người ta phải điều tức, ra công rất vất vả mới phục hồi được. Hậu quả là tim bị suy yếu dần, không thể thọ nổi. Vì thế, dẫu có hơn trăm năm tu vi mà Trương Tổ sư chẳng bao giờ luyện Phách Không Chưởng.

Nhắc lại, Thuần Vu Kỳ nhờ từng đối phó với Đơn Nhai Chân Quân nên có kinh nghiệm, lập tức xông lên nhập nội, thi triển phép khoái kiếm, tấn công như vũ bão để vô hiệu hóa sở trường của đối phương.

Pho Huyết Hồn Kiếm Pháp lợi hại hơn Bồng Lai Kiếm Pháp một bậc, chiêu thức linh hoạt, hiểm ác khôn lường. May mà Thuần Vu Kỳ đã cố công tìm hiểu khi đấu với Tạ Ngân Long giả, nên giờ đây không còn bỡ ngỡ.

Tuy nhiên, do công lực thâm hậu, nên đường kiếm của lão nhân này nhanh nhẹn hơn hẳn họ Tạ và lão ta còn có nhiều chiêu mà Ngân Long hay Hách Nham không biết. Bởi thế, Thuần Vu Kỳ phải dựa vào thực tài để thủ thắng chứ không thể chiếm thượng phong ngay được. Hơn nữa, chàng còn phải đề phòng những đạo chưởng kinh độc địa từ tả thủ đối phương.

Ngạo Thế Thần Ông đã dặn dò chàng phải cẩn trọng vì Huyết Hồn chưởng pháp ở trình độ cao sẽ tỏa màu hồng nhạt và mang theo chất tuyệt độc. Trong ba đại cao thủ Công Lý Hội thì chỉ mình lão này đạt đến mức ấy. Cả kiếm quang của lão cũng thế. Bởi vậy, Thuần Vu Kỳ luôn chú ý né tránh các đạo chưởng kinh, hoặc dùng mũi kiếm khống chế không để đối phương xuất thủ. Chàng kiên cường bám sát kẻ thù, di chuyển bằng một thân pháp cực kỳ ảo diệu và mau lẹ, vừa rời xa đã lại lao vào ngay, trường kiếm bay lượn tựa rồng thiêng, nhe nanh múa vuốt uy hiếp kẻ thù.

Lão nhân Hắc y càng lúc càng diên tiết vì đánh hụt vài chục chưởng, chỉ tổ khiến mọi người sợ hãi cách xa trận địa. Đã thế lão lại còn bị thêm vài vết thương nhẹ nơi ngực và đùi làm cho y phục rách toang, trông rất thảm hại.

Thuần Vu Kỳ đã tận dụng được những hiểu biết của mình về sở học của đối phương, nhận ra chiêu thức quen thuộc là hạ thủ qua sơ hở. Nhưng phải là bậc kỳ tài trong kiếm đạo mới làm được điều ấy.

Sau vài trăm chiêu, lão nhân Hắc y rơi vào tâm trạng của Đơn Nhai Chân Quân lúc trước, cay đắng công nhận gã tiểu tử chết bầm kia giỏi kiếm hơn mình. Thanh kiếm trong tay đã trở thành vô dụng, lão diên cuồng chém nhanh chín nhát vũ bão, đẩy lùi đối thủ, rồi phóng kiếm đi trong thức thứ mười

Hữu thủ đã rảnh rang, lão nhân hung hãn thi triển pho Huyết Hồn Chưởng Pháp, vẽ nên ngàn bóng chưởng thoáng sắc hồng.

Điểm lợi hại của Phách Không Chưởng là tầm sát thương xa gấp đôi trường kiếm. Lão có thể chạm cơ thể đối phương trước khi mũi kiếm vươn đến người của lão. Hàng

loạt đạo chưởng kinh xạ ra, dồn ép không khí tạo thành tiếng âm đáng sợ, búa vây lấy Thuần Vu Kỳ.

Chàng trai tật nguyên dễ thương của chúng ta lập tức bị hạ phong vì chưa đủ công lực đối phó trực tiếp với những đạo kinh phong nặng như búa tạ kia, trừ phi chàng chấp nhận thọ thương thì mới tiếp cận đối thủ được.

Mười mấy năm rèn luyện tâm pháp Đạo gia là Lưỡng Nghi chân khí, tâm tính Thuần Vu Kỳ rất nhu hoà, định lực thâm sâu, ít khi loạn động. Chàng bình thần thi triển pho Bộ pháp Chính Phản Cửu Cung mà né tránh, thỉnh thoảng mới phản kích một chiêu. Thân hình chàng thoát ẩn, thoát hiện, lúc ở cung Ly, lúc về cung Tốn, chẳng dừng lại lâu ở vị trí nào, làm cho lão Hắc y hoa cả mắt. Và khi lão ta lỡ tay đánh hụt một chiêu thì chàng cảm tức khắc nhảy xổ vào, kiếm quang loang loáng đầy uy lực. Thế là lão Hắc y nhân lại phải thoái bộ hoặc lách sang tả hữu.

Lần trước, vì an nguy của song thân và Thuần Vu Tiệp nên Thuần Vu Kỳ mới liều mạng với Đổng Chân Quân. Nay tình hình không nguy ngập đến thế nên chàng chẳng cần phải đối đòn làm gì, chỉ cốt cầm chân đối thủ, trận đấu càng kéo dài thì chàng càng có lợi vì Phách Không Chưởng sẽ làm cho lão Hắc y kiệt lực trước.

Hơn nữa, Định Sơn đại sư và Ngạo Thế Thần Ông đang chiếm ưu thế trước hai đối thủ kia. Họ tiêu diệt xong kẻ địch tất sẽ đến hỗ trợ chàng.

Mặt trận chung đang khá có lợi cho phe nhà. Dựa vào tiếng quát tháo, điều động đầy phấn khởi của Huyền Cơ Thư Sinh, Thuần Vu Kỳ biết rằng đối phương đang kém thế.

Nhưng bất ngờ, Lữ Thư Sinh hốt hoảng thét vang:

- Đối phương lại có thêm viện binh. Kỳ nhi mau kết thúc cuộc chiến, lão ấy chính là Công Lý Hội chủ đấy.

Thì ra lực lượng thứ hai của Công Lý Hội đã vượt tường vào đến, tập trung toàn bộ ở mạn Tây, quyết bắt cho được cha con họ Tiết.

Phần lớn các cung thủ Thần Xạ Bang đã xông đất để tham chiến vì cuộc loạn đấu đã khiến họ dễ bắn lầm phe nhà. Trên mái ngói chỉ còn vài cung thủ giỏi nhất, thỉnh thoảng buông tên với độ chính xác tuyệt đối.

Những tay thần tiễn này lập tức bắn chặn bọn Hắc y mới đến song chỉ hạ được vài tên. Chúng múa tít trường kiếm che thân và chạy đến trận địa làm thay đổi cán cân thắng bại.

Huyền Cơ Thư Sinh vội gọi năm vị cao tăng La Hán Đường từ mạn Đông sang hỗ trợ, nhưng vẫn không thía gì. Toán viện quân thứ hai này gồm khoảng bảy chục tên, bản lĩnh cao cường hơn hẳn tốp đến trước. Có lẽ chúng là bọn Địa Sát Kiếm Sư, đội sát thủ tinh nhuệ nhất của Công Lý Hội, theo như lời khai của Hách Nham.

Định Sân đại sư và Ngạo Thế Thần Ông cũng gặp nguy vì bị bọn Địa Sát đánh vào lưng. Ngạo Thế Thần Ông cũng thi triển Thuần Dương Kiếm Pháp, tuy mãnh liệt nhưng lại không nhanh và biến hóa bằng Thuần Vu Kỳ. Tần Minh Khước tinh thông Tam Giáo, Cửu Lưu, Bách Gia Chư Tử nên tâm bị hỗn loạn, mờ đục, không thể đạt đến tinh túy tối cao của pho thần kiếm.

Thuần Dương Kiếm pháp là biểu hiện của Đại Đạo vô vi thanh tĩnh, trong sáng tuyệt đối, nên chỉ có bậc chân nhân đạt đạo, hoặc trẻ thơ mới học được. Đây là lý do vì sao Trương Tổ Sư không dạy chữ, dạy lễ nghĩa cho Thuần Vu Kỳ. Với cái tâm vô nhiễm tinh thuần ấy, chàng mới có thể hòa nhập với tự nhiên, luyện thành tuyệt học của tiên gia.

Nhưng hiện tại, Thuần Vu Kỳ chưa đủ công lực để phát huy tính ưu việt của pho Thuần Dương Kiếm Pháp. Đành chịu thiệt thòi trước bọn ma đầu lão thành, tu vi thâm hậu.

Tiếng rên đau đớn của Ngạo Thế Thần Ông đã khiến Thuần Vu Kỳ hiểu rằng tình thế cực kỳ nguy ngập. Chàng bắt đầu buộc phải liều thân tiêu diệt lão Hội chủ này thì mới mong cứu vãn được cục diện. Lão ta mà chết thì Công Lý Hội sẽ là rắn không đầu, tan vỡ ngay.

Lòng đã quyết, Thuần Vu Kỳ đề bốc lên cao hai trượng, xuất chiêu Hạc Tiểu Trùng Thiên. Thanh bảo kiếm trong tay chàng loang nhanh và rung động mãnh liệt tạo nên âm thanh lảnh lót như tiếng Hạc trong mây và màn kiếm quang rực rỡ.

Lão Hắc y mừng rỡ vì đối hươg đang lơ lửng trên không trung, chẳng thể tránh né được chưởng phong, liền dồn toàn lực vào chiêu Huyết Hồn Thôn Nguyệt (Hồn máu nuốt trăng)

Chín chưởng ảnh cuồng nộ kia bay lên, trùm kín đạo kiếm quang, va chạm kiếm kình, bị xé nát thành những âm thanh sắc bén đến rợn người. Còn có cả những tiếng khô đục như vỗ vào da trâu vì Thuần Vu Kỳ đã trúng đòn. Song chàng không bị chặn lại mà tiếp tục lao xuống, khiến lão Hắc y thất kinh hồn vía. Lão ta vội nhào người sang tả, lướt trên mặt cỏ mà tránh chiêu.

Tuy đã chịu nhục đến mức ấy, Hắc y lão nhân vẫn không bảo toàn được cơ thể. Hông, hông và phải đùi phải của lão bị mũi kiếm đâm thủng hàng chục lỗ. Đến nước này thì lão ta chẳng còn chút dũng khí nào nữa, chồm dậy lao vút đi như bị ma đuổi.

Qua được bên kia tường lão mới hoàn hồn ra lệnh rút quân.

Thuần Vu Kỳ không đuổi theo, đưa tay chùi máu nơi miệng, chống kiếm đứng yên, trông rất hiên ngang. Khi tiếng reo hò mừng chiến thắng vang lên thì cũng là lúc chàng quy ngựa.

--- o O o ---